

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ ΑΡ. 23

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2007

Η Παναγία τῆς Βηθλεέμ

“ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ”

τ. 23, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2007
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ - ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ τηλ. - fax 26340 - 44.391
Νέο e-mail: agnektar@yahoo.gr

ΕΚΔΟΤΡΙΑ:
ΜΟΝΑΧΗ ΝΙΚΟΔΗΜΗ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ-ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ:
LETTRA Τζουβάρας Βασιλίας, Ήλιούπολη

ΚΩΔΙΚΟΣ: 7109

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ
τηλ. 26340.44391 (9-2 πρωϊ & 6-9 απόγ.)

Τό περιοδικό αυτό ξεκίνησε τήν πορεία μέ στόχο τήν κατά Θεόν βοήθεια όλων μας. Κρατάτε στά χέρια σας τό εικοστό τρίτο τεύχος. Θέλουμε ταπεινά νά ενημερώσουμε τούς άναγνώστες μας, ότι:

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΩΡΕΑΝ.

Όσοι προαιρετικά επιθυμείτε νά βοηθήσετε στά έργα τής Μονής, καθώς καί τήν έκδοση αυτού τού περιοδικού, μπορείτε νά μās άποστέλετε τήν βοήθειά σας μέ τήν **ταχυπληρωμή** πού έσωκλείουμε ή μέ κατάθεση στήν **Έθνική Τράπεζα** **στόν λογαριασμό 426/440265-04**

(για τό έξωτερικό στό

No GR 520110426000042644026504

SWIFT:ETHNGRAA) δίνοντας καί τό όνομά σας.

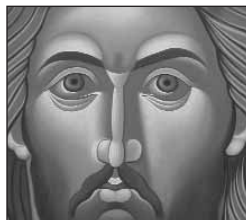
Κατόπιν ενημερώστε μας τηλεφωνικά για νά λάβετε τή σχετική άπόδειξη.

*Σας εύχαριστούμε θερμά
Έκ τού περιοδικού*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

6

ΑΦΙΕΡΩΜΑ:
ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ
ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ
ΤΟΥ ΘΕΟΥ

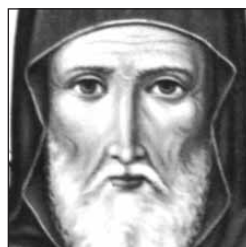

10 **ΓΝΩΡΙΣΟΝ ΜΟΙ:**
ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΘΕΙΟΣ
ΕΡΩΤΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ
ΑΓΙΟ ΝΕΚΤΑΡΙΟ

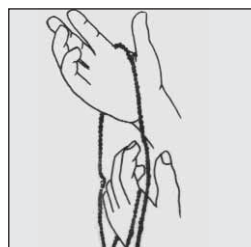

4 **ΕΠΙΛΟΓΕΣ:**
Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ
ΤΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

17 **ΜΟΝΑΧΙΚΕΣ**
ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ:
ΓΕΡΟΝΤΑΣ
ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ
ΤΟΥ ΕΣΣΕΕ

12 **ΟΥΡΑΝΙΟΙ**
ΑΝΘΡΩΠΟΙ:
Ο ΟΣΙΟΣ
ΠΑΤΑΠΙΟΣ

24 **ΘΑΥΜΑΣΤΑ**
ΣΗΜΕΙΑ ΚΑΙ
ΓΕΓΟΝΟΤΑ

είκόνα έξοφύλλου:
‘Η Παναγία τής Βηθλεέμ

Αγαπητοί μας ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, φίλοι ἀναγνώστες τοῦ Περιοδικοῦ μας "Μοναχική Έκφραση"

Έ λίγο πλησιάζουν τὰ Χριστούγεννα. Ὁ Θεός ἦλθε ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀνέβηκε στὸν Οὐρανό. Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι συνεορτάζουν, οἱ μάγοι φέρουν τὰ δῶρα, οἱ ποιμένες προσκυνοῦν καὶ ἡ ἀνθρώπινη φύση ἐνώνεται μὲ τὸν Θεό. Τί παράδοξο θαῦμα! Ἔνα θαῦμα πού δέν τό ζητήσαμε ἐμεῖς, παρόλο πού ἐμεῖς ἦλθαμε σέ σύγκρουση μὲ τὸν Θεό, ἐμεῖς παρακούσαμε, ἐμεῖς ξεπέσαμε τοῦ Παραδείσου, ἐμεῖς χωριστήκαμε ἀπὸ Ἐκεῖνον πού μᾶς δημιούργησε. Καὶ τότε πῶς ἦρθε αὐτή ἡ εἰρήνη μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων χωρὶς νὰ τὴ ζητήσουμε; Γιατί Ἐκεῖνος μᾶς ἀγαπᾷ καὶ ἐγινε ἀπὸ Θεός ἄνθρωπος, ἀπὸ Βασιλέας δοῦλος γιὰ νὰ μᾶς ἀποδείξει τὴν ἀγάπη Του. Κι ἐμεῖς, τί κάναμε καὶ πάλι ἐμεῖς; Ὅπως καὶ τότε ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐᾶ, ἔτσι κι ἐμεῖς σήμερα πιστέψαμε καὶ πάλι τὸν διάβολο πού μᾶς ψιθυρίζει ὅτι ἡ ἐλευθερία μας βρίσκεται στὴν αὐτονόμησή μας καὶ στὴν ἀνταρσία μας κατὰ τοῦ Θεοῦ. Καὶ μὲ τὴν ἐγωϊστικὴ μας αὐτὴ στάση χάσαμε τὴν ἀληθινὴ κοινωνία μὲ τὸν Θεό, χάσαμε τὴν ἀληθινὴ κοινωνία μὲ τὸν ἄνθρωπο. Γιατί ὅταν γεννήθηκε ὁ Χριστὸς ξαναγεννήθηκε ὁ ἄνθρωπος. Κι ὅταν ἐγκαταλείψαμε τὸν Θεό, χωριστήκαμε καὶ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Γι' αὐτὸ ζοῦμε σέ μιὰ ἀφόρητη μοναξιά καὶ ὀρφάνια, σ' ἓνα τεράστιο ὑπαρξιακὸ κενὸ γιὰ τὸ ὁποῖο μιλοῦν ὅλοι καὶ πού γίνεται μεγαλύτερο αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Κι ὅμως, ἀκόμα ὁ Χριστὸς Γεννᾶται. Σάν μιὰ πράξη ἐλευθερίας προσφορᾶς τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ καὶ μιᾶς ἐλευθερίας προσφορᾶς τοῦ ἀνθρώπου στὸν Θεό. Γιατί ὁ ἄνθρωπος ἔδωσε γι' αὐτὴν τὴν ἐνανθρώπιση τὴν Παρθένο Μαρία, τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, πού ἐλεύθερα, χωρὶς ἐξαναγκασμὸ καὶ ὄχι γιὰ τὴν ἱκανοποίηση τοῦ ἐγῶ της, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀγάπη της στὸν Θεό δέχθηκε τὴ συμμετοχὴ της σ' αὐτὸ τὸ

Θεῖο Μυστήριο. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος ἐνώθηκε μὲ τὸν Θεό καὶ ὁ Θεός ἐγινε ἄνθρωπος, σ' ἓνα Μυστήριο, πού μᾶς καλεῖ ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος καὶ ὁ Υἱός της, ὁ Υἱός καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, νὰ ζήσουμε κι ἐμεῖς μαζί Τους ἐνωμένους μέσα στὴν ἐλευθερία τῆς ἀγάπης. Εἶναι ἓνας δρόμος πού δέν εἶναι εὐκόλος. Ἀλλὰ εἶναι ὁ μόνος δρόμος χωρὶς ἀδιέξοδα, χωρὶς κενά, χωρὶς μοναξιά. Ἀγώνας σταυρικός, ὅπως καὶ Ἐκεῖνου, τοῦ Θεανθρώπου, ἀλλὰ καὶ χαροποιός, γιατί ὁδηγεῖ στὴν ἀνάστασή μας.

Τὶς μέρες αὐτὲς ἄς ἀποφασίσουμε λοιπὸν νὰ διώξουμε τὴ μοναξιά μας, νὰ καλύψουμε τὸ ὑπαρξιακὸ μας κενό, νὰ ζήσουμε τὴν ὄντως χαρὰ, προσεγγίζοντας τὴ Θεία Γέννηση μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μας, βιώνοντάς την, ὄχι φυσικὰ στὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις, ἀλλὰ στὴν ὑπερκόσμια συνάντηση τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς πού θὰ γίνει τὰ ξημερῶματα τῆς 25ης Δεκεμβρίου στὴν πανηγυρικὴ Χριστογεννιάτικη Θεία Λειτουργία. Ἄς εἴμαστε ὅλοι ἐκεῖ μὲ τὸ νοῦ, τὴν καρδιά καὶ τὴν διάνοιά μας, προσφέροντας τὰ δῶρα τῆς ἀγάπης μας πρὸς τὸν Τεχθέντα Χριστὸ μας καὶ παρακαλώντας τὴν Παναγία Μητέρα Του νὰ μᾶς ὁδηγεῖ στὴ βιωματικὴ ἐνωσὴ μας μαζί Του, στὴ λυτρωτικὴ γιὰ τὴν ὑπαρξή μας, γιὰ τὴν ψυχὴ μας, γιὰ τὴν ζωὴ μας. Σᾶς τὸ εὐχόμαστε μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μας καὶ σᾶς παρακαλοῦμε νὰ τὸ εὐχεσθε κι ἐσεῖς γιὰ ἐμᾶς. Μὲ πολλὰς εὐχὰς καὶ ἄπειρη εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν ἀγάπη σας,

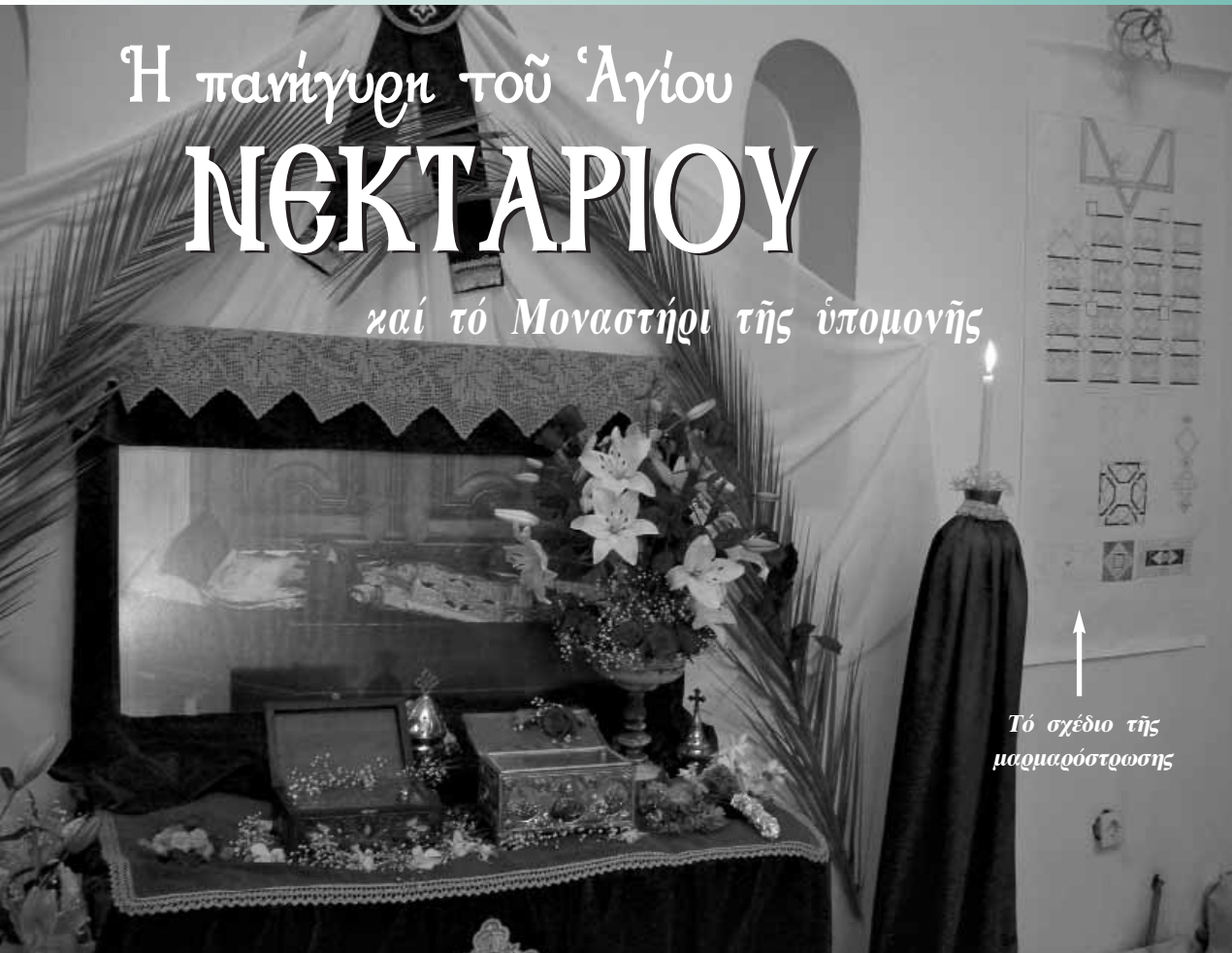
Καλὰ καὶ Εὐλογημένα Χριστούγεννα.

Ἡ Ἠγουμένη,
† Μόνικα Μοναχὴ καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ
ἐν Χριστῷ ἀδελφές.

Η πανήγυρη τοῦ Ἁγίου ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

καὶ τὸ Μοναστήρι τῆς ὑπομονῆς

↑
Τὸ σχέδιο τῆς
μαρμαρόστρωσης

M

8 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ μνήμη τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν καὶ παραμονή τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Ἐπισκόπου Πενταπόλεως τοῦ θαυματουργοῦ. “..Ανοίξαντός σου τὴν χεῖρα τὰ σύμπταντα πλησθήσονται χρηστότητος...” ἔψαλαν οἱ μοναχὲς καὶ ἀκούστηκε παντοῦ. Καὶ ἡ πανήγυρις ἄρχισε... Κι εἶναι σάν νά εἶχε ἄλλη ὄψη σήμερα τὸ Μοναστήρι, σάν νά συνεργοῦσε καὶ ἡ φύση στή γιορτή. Τὸ κάθε μικρὸ λουλουδάκι ἔμνοῦσε τὸν οἰκοδεσπότη τοῦ Ἁγίου Νεκτάριο.

Ἄνοιξαν τὰ χεῖλι μας “ἵνα γεραῖρουν Νεκταρίου τὰ κατορθώματα” καὶ ἡ καρδιά μας νά ὑποδεχθεῖ τὸν ἀδικημένο Ἅγιο, τὸν σικοφαντημένο, τὸν ἄκμονα τῆς ὑπομονῆς...

Τὴν ἐπομένη 9 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ μνήμη τοῦ ἐν

Ἁγίους Πατρός ἡμῶν Νεκταρίου Ἐπισκόπου Πενταπόλεως... ταῖς αὐτοῦ ἁγίαις πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς”.

Ἡ Μονὴ κατάμεστη ἀπὸ κόσμο ποῦ κατέφθασε ἀπὸ κάθε γωνιά τῆς Ἑλλάδας γιὰ νά παραστῆ στὴν Πανήγυρη. Οἱ ἀρχές τοῦ τόπου, ὁ Νομάρχης, ὁ Δήμαρχος ἔδωσαν τὸ παρὸν τιμῶντας τὸν Ἅγιο καὶ ὁ Γέροντάς μας, ποῦ φέρει τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, λειτούργησε ἐνώνουντας γῆ καὶ οὐρανὸ σέ μιὰ χαρμόσυνη, ἐορτάσιμη πανδαισία, μεταξύ οὐρανοῦ καὶ γῆς... Στὴν ὁμιλία του συγγινημένος μίλησε γιὰ τὸν ἅγιο Νεκτάριο, τὸν Ἅγιο μέ τίς περισσότερες ἐκκλησίες πάνω στή γῆ, τὸν οἰκουμενικὸ μας Ἅγιο καὶ συνέχισε: “Τὸ Μοναστήρι τῆς ὑπομονῆς, συνεχίζει ἀκόμα τὸν ἀγῶνα γιὰ νά χτιστεῖ. Οἱ μοναχὲς, μέ πολύ ὑπομο-

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΗΣ ΜΑΡΜΑΡΟΣΤΡΩΣΗΣ ΠΑΡΑΔΟΘΗΚΕ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ ΠΑΡΑΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΤΩΜΑ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΞΕΚΙΝΑ!

νή, λιθαράκι λιθαράκι χτίζουν άργά άργά τό Μοναστήρι του Άγιου Νεκταρίου. Μέ πολλές δυσκολίες, άγώνα και θυσίες. "Ο Άγιος νά τούς δίνει ύπομονή, πολύ ύπομονή νά άντέχουν και παράλληλα νά χτίζουν και τίς ψυχές τους "έν τή ύπομονή ήμών κτίσασθαι τάς ψυχάς ήμών..."

Φέτος δίπλα στά λείψανα του Άγιου Νεκταρίου άναρτήθηκε και τό σ χ έ δ ι ο τής μαρμαρόστρωσης, πού έγινε θαυματουργικά, όπως μās περιέγραψε ή άρχιτέκτων μας. Παραμονές του Άγιου ήθεο στά χέρια μας. Και τρέξαμε νά τό δείξουμε στον Άγιο! Μέ χαρά και έλπίδα. Τό πάτωμα ξεκινά και παράλληλα ξεκινά κι ένα άκόμη μεγάλο βήμα: ή επένδυση πέτρας όλου του Ναού έξωτερικά. "Ένα βήμα πού πρέπει νά γίνει παράλληλα. Κατόπιν, σειρά έχει τό Τέμπλο, οί Πολυέλαιοι, τά Στασίδια, τά Καντήλια, ή Άγία Τράπεζα... όλα τά υπόλοιπα...

"Άγιέ μας Νεκτάριε, έλπίζουμε σέ σένα και σ' όλους τούς επίγειους φίλους σου πού σ' αγαπούν και "τρέχουν" μαζί μέ μās για σένα, για νά χτίσουμε τό Ναό σου..."

Άγαπητοί μας άναγνώστες, από αυτές τίς γραμμές για πολύ καιρό διαβάζετε για τήν πορεία του έργου και θά συνεχίσουμε νά μοιραζόμαστε μαζί σας τίς άγωνίες μας, τά σχέδιά μας, τίς χαρές μας γιατί **ΜΑΖΙ ΧΤΙΖΟΥΜΕ ΤΟ ΝΑΟ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ...** Κι εκείνος μαζί μέ μās χτίζει τίς ψυχές μας μέ ύποννη και άγάπη για τήν Έσταυρωμένη Άγάπη, τόν Ίησού Χριστό μας...

"σκέπε άπαύσως τήν Μονή σου Νεκτάριε"...

"φύλαττε άβλαβείς τούς προστρέχοντας προς σε"...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Τά Χριστούγεννα δίνουν σέ όλους μας τήν μοναδική εὐκαιρία νά ἀναβαπτίσουμε τήν ὑπαρξή μας στό μυστήριο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, χωρίς τό ὁποῖο δέν μπορεῖ νά φωτισθεῖ καί προσεγγισθεῖ τό μυστήριο τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄν παραμερίσουμε τόν ὀρθολογισμό καί σκεπτικισμό μας, τήν ὑπερηφάνεια καί αὐτάρκεια τοῦ ἀνθρώπου πού νομίζει ὅτι ὅλα τά ἐξηγεῖ καί κατορθώνει, τήν ἀγωνιώδη μέριμνα τοῦ βίου, τή ρουτίνα πολλῶν καθημερινῶν ματαίων πράξεων καί ἐπιδιώξεων πού κατατρῶγουν τή ζωή μας, τά πάθη καί τίς ἀδυναμίες μας, καί προσέλθουμε στό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ μέ ταπεινωση καί ἀπλότητα, θά ἀποκαλυφθεῖ καί σέ μᾶς τό μεγάλο καί μοναδικό μυστήριο πού συντελεῖται ἐκεῖ.

Δέν μπορεῖ νά προσεγγίσει τό μυστήριο αὐτό ἄν δέν μετανοήσει, δηλαδή ἄν δέν ἀλλάξει νοῦν, ἄν δέν παύσει νά βλέπει τά πράγματα ἀπό τή στενή καί φτωγή προοπτική τοῦ ἀρρωστημένου ἀπό τόν ἐγωϊσμό ἀνθρώπου, γιά νά τά δεῖ μέσα στήν αἰώνια καί ἄπειρη προοπτική τοῦ Θεοῦ.

Ὅταν μιλάμε γιά τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὡς μυστήριο πρέπει νά τήν ἀντιλαμβανόμαστε καί ὡς μυστήριο πρέπει νά τήν προσεγγίζουμε, γιατί ὅλα τά γεγονότα τῆς ἐνανθρώπησης, τῆς σαρκώσεως τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἔγιναν μέ θαυμαστό τρόπο πού ξεπερνᾶ τό νοῦ ἀνθρώπου. Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας λένε ὅτι, ἐάν ἡ θεία

ἐνανθρώπηση ἦταν καταληπτή, δέν θά ἦταν θεία καί παρομοιάζουν ὄσους ἀμφιβάλλουν ἢ δέν πιστεύουν, μέ ἐκείνον πού καθόταν στό σκοτάδι καί πληρώθηκε ἀπό φῶς, ἐπειδή ὁμως δέν γνώριζε τό πῶς ἦλθε τό φῶς, δέν δέχθηκε τό φωτισμό. Ἄν πιστεύαμε μόνο σέ ὅσα μπορούσαμε νά ἀντιληφθοῦμε μέ τή γνώση, τότε δέν θά ἔπρεπε νά ὑπάρχει τίποτε ἀπ' αὐτά πού ὁ νοῦς μας συλλαμβάνει καί προπαντός δέν θά ἔπρεπε νά ὑπάρχει ὁ ἀκατάληπτος Θεός, ἐφ' ὅσον ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἀδυνατεῖ νά τό ἀντιληφθεῖ. Εἶναι λοιπόν τολμηρό νά ἐρωτᾶμε πῶς ὁ Θεός ἔγινε ἄνθρωπος καί νά προσπαθοῦμε μέ τή διάνοιά μας νά τό ἐξιχνιάσουμε, ὅταν ἀγνοοῦμε ἀκόμη καί γιά τόν ἑαυτό μας πῶς γίναμε ἄνθρωποι, πῶς ἡ νοερά ψυχή μας εἶναι συνδεδεμένη μέ τό σῶμα μας. Γι' αὐτό ὁ μόνος τρόπος προσεγγίσεως στό μυστήριο τῆς ἐνανθρώπησης καί σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ πίστη στήν παντοδυναμία τῆς θελήσεως καί τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἐορτή τῶν Χριστουγέννων πού ἀποτελεῖ ὡς γεγονός "σεισμόν γῆς", κατὰ τήν χαρακτηριστική ἔκφραση τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, εἶναι τό κεντρικό μυστήριο ὅλης τῆς Θείας Οἰκονομίας. Ἡ δημιουργία καί ἡ σωτηρία, ὅλη ἡ ἐλεημοσύνη καί ἡ φιλανθρωπία τῆς ἀγίας Τριάδος, ἀνακεφαλαιώνεται στόν Θεάνθρωπο Χριστό, πού μέ τήν ἐνσάρκωσή Του κι ὅλα τά μυστήρια τῆς ἐνσαρκῆς παρουσίας Του, ἀπεκάλυψε τή χριστολογική καί χριστοκεντρική ρίζα καί προοπτική

κάθε πραγματικότητας και όλόκληρης της πραγματικότητας. “Έτσι εξηγείται γιατί τὰ Χριστούγεννα εορτάζονται και πανηγυρίζονται σαν “τά σωτήρια του κόσμου, ή γενέθλιος ήμερα της ανθρωπότητας, ή κοινή εορτή πάσης της κτίσεως” (Μ. Βασίλειος). “Επειδή, ο “επιδημήσας Λόγος του Θεού εκένωσεν έαυτόν, ίνα τῷ κενώματι αυτού πληρωθῆ ὁ κόσμος”.

“Επειδή ὁ Θεός”, λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, “μᾶς ἔδωσε νά κοινωνήσουμε τό καλύτερο και δέν τό φυλάξαμε, γι’ αυτό μεταλαμβάνει τό χειρότερο, έννοῶ τή φύση μας, ὥστε ἀπό τή μιά μεριά νά ἀνακαινίση τόν έαυτό Του και μέ τόν έαυτό Του τό κατ’ εἰκόνα και καθ’ ὁμοίωσιν, και ἀπό τήν ἄλλη νά διδάξει και σέ μᾶς τήν ένάρετη πολιτεία, ἀφοῦ μέ τόν έαυτό Του τήν ἔκαμε σέ μᾶς δυνατή. Νά μᾶς ἐλευθερώσει ἀπό τή φθορά μέ τήν κοινωνία της ζωῆς γενόμενος ἀπαρχή της ἀναστάσεώς μας. Νά ἀνακαινίσει τό σκεῦος πού ἀχρειώθηκε και κομματιάστηκε, νά μᾶς λυτρώσει ἀπό τήν τυραννία του διαβόλου, μέ τό νά μᾶς καλέσει στή θεογνωσία και νά τόν νεκρώσει, νά μᾶς μάθει νά παλεύουμε ἀποτελεσματικά μέ τόν τύραννο, ὀπλισμένοι μέ ὑπομονή και ταπεινώση”.

“Ὁ Θεός ἔγινε τέλειος και ἀληθινός ἄνθρωπος, “ἄνθρωπος ἐν πληρῇ”, “ἐν δούλου μορφῇ”, χωρίς νά πάψει νά εἶναι τέλειος και ἀληθινός Θεός, γιά νά κάμει τόν ἄνθρωπο πλήρη και τέλειο υἱό του Θεού και Θεο κατά χάριν. “Ὁ Θεός πτω-

χεύει τήν ἐμὴν σάρκα, ίνα ἐγώ πλουτήσω τήν αὐτοῦ Θεότητα... κενοῦται τῆς έαυτοῦ δόξης ἐπὶ μικρόν, ίνα ἐγώ τῆς ἐκεῖνου μεταλάβω πληρώσεως”. Ὁ Θεός μας ἔρχεται νά κενωθεί, νά πτωχεύσει, νά κριθεῖ, νά σταυρωθεῖ, νά κατέλθει στόν Ἄδη, νά ἀναστηθεῖ και νά ἀναληφθεῖ, γιά νά

φανερώσει με όλο αυτό τό μυστήριο της κενώσεώς Του, ότι δέν είναι δύναμη, ισχύς, αϋθεντία, κυριαρχία, νομοθεσία, καταδίκη, τιμωρία, εκδίκηση. Έρχεται, με άλλα λόγια, νά σώσει τήν ἀγάπη καί με τήν ἀγάπη Του τόν άνθρωπο, νά βαστάξει όλες τίσ ασθένειές μας καί νά σηρώσει όλα τά ανομιήματά μας, νά μεταμορφώσει όλες τίσ απελπιστικά ανθρώπινες καταστάσεις σέ γνώση τής δυνάμεως τής Ἀναστάσεώς Του.

Ὁ Χριστός γεννιέται καί ἀνακλίνεται πραγματικά στήν Ἐκκλησία, καί στό λίκνο τής καρδιάς μας, πού εἶναι λίκνο τῶν ἀλόγων παθῶν “θέλων ρισσασθαι ἡμᾶς ἐκ τῆς ἀλογίας”.

Ἡ φάτνη τῆς σαρκώσεως γίνεται τό θυσιαστήριο τοῦ κόσμου ἀπό τό ὁποῖο προσφέρεται ὁ ἄγτος τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ σάν τροφή τῶν λαῶν τῆς γῆς· διότι στό μυστήριο τῶν Χριστουγέννων θεᾶται, προσκυνεῖται καί δοξάζεται ὁλόκληρη ἡ σωτηρία. Αὐτό εἶναι τό μυστήριο πού μποροῦν νά θαυμάζουν ὅσοι μποροῦν νά ἀναγνωρίζουν τή μεγαλειότητα στήν ταπεινώση, τόν πλοῦτο στήν πτώχεια, τήν ἐλευθερία στήν ὑπακοή.

Στήν Καστοριά, μεταξύ τῶν 72 βυζαντινῶν ναῶν, προεξέχουσα θέση κατέχει ὁ ναός τῆς Παναγίας τῆς Κοιμητρίδου, ὅπως λέγεται, ἕξαιτίας τοῦ χαρακτηριστικοῦ καί ὑπερβολικοῦ σέ ὕψος τρούλου του (κοιμπέ), τοῦ 11ου αἰῶνα καί τοιχογραφίες τοῦ 14ου αἰῶνα. Στό ἔξωτερικό τείχος τῆς προσόψεως καί πρό τῆς κεντρικῆς εισόδου ὑπάρχει σέ φυσικό μέγεθος ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας μέ τό θεῖο βρέφος στήν ἀγκυάλια. Ἕνας βιαστικός ἐπισκέπτης ἴσως νά ἐντυπωσιαστεῖ πῶς ἐδῶ ἔχουμε μιά ὁλόκληρη θεολογία καί μάλιστα ὑψηλῆς συλλήψεως ἀπό τόν ἀγιογράφο. Καί νά γιατί:

Μέ τήν εἰκονογράφηση αὐτή τονίζεται τό πρωταρχικό δόγμα τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Λόγου. Ὁ ἀγιογράφος δέν τήν τοποθετεῖ στό μέσα τοῦ Ναοῦ, ἀλλά στό ἔξω μέρος καί μάλιστα πρό τῆς εισόδου. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι γιά νά εἰσέλθει ὁ ἄνθρωπος στά ἐντός τοῦ ναοῦ, νά μετάσχει λειτουργικά καί μυστηριακά στά τελούμενα, γιά νά γίνει ἕνα πλῆρες μέλος τῆς κοινότητος καί ἄξιος τῆς κοινωνίας τῶν πιστῶν, γιά νά μεταμορφωθεῖ σέ πολίτη τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, πρέπει νά περάσει ἀπό τό γεγονός τῆς Θείας Ἐνσαρκώσεως. Στήν εἰκονογραφημένη, ὁμως, παράσταση ὑπάρχει καί

μία λεπτομέρεια, μοναδική ἴσως σέ εἰκόνα τῆς Γεννήσεως. Ἡ λεπτομέρεια αὐτή εἶναι συγλωτιστική γιά τό θεολογικό τῆς βάθος.

Σᾶς περιγράφο τήν εἰκόνα: Σέ φυσικό μέγεθος καί σέ ὀρθία στάση ἡ Παναγία, σάν μητέρα στοργική κρατάει σφιχτά στόν κόρφο τῆς τό θεῖο βρέφος. Τό πρόσωπο τῆς Παναγίας εἶναι γλυκῆ, νεανικό, μέ μιάν ἀνείπωτη ἔκφραση πληρότητος καί ὁμορφιάς, καί ἀτενίζει τόν κόσμο μέ τρυφερότητα. Τό βρέφος ἔχει ἔντονα στραμμένο τό κεφάλι του πρὸς τό ἐπάνω δεξιό μέρος τῆς εἰκόνας καί ἀτενίζει μέ φρίκη τά σύμβολα τοῦ Σταυροῦ. Τό πρόσωπό του εἶναι σκληρό, γηρασμένο, ὅλο πόνος καί ὀδύνη, ὡσάν νά ἔχει τυπωθεῖ ἐπάνω του ὅλος ὁ πόνος καί ἡ ὀδύνη τοῦ κόσμου. Αὐτό τό Παιδίον εἶναι ἀπό τώρα, ἀπό τή στιγμή τῆς Γέννησής Του ὁ Ἄμνός τῆς σφαγῆς, “ὁ αἴρων τήν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου”. Αὐτά θεολογικά σημαίνουν πῶς Σάρκωση δέ νοεῖται χωρίς τό Σταυρό καί τό Θάνατο. Τό μυστήριο τῆς Σαρκώσεως κατανοεῖται στίς ἀληθινές του διαστάσεις μόνο κάτω ἀπό τό μυστήριο τοῦ Σταυροῦ. Ἡ ὀρθόδοξη θεολογία τῆς Σαρκώσεως δέν μπορεῖ νά οικοδομηθεῖ χωρίς τή θεολογία τοῦ Σταυροῦ. Ἀλλά καί μιά θεολογία τοῦ Σταυροῦ χωρίς τή θεολογία τῆς Ἀναστάσεως εἶναι τραγικά ἐλλιπής καί εὐκολα ὀδηγεῖ σέ μιά “θεολογία τοῦ θανάτου τοῦ Θεοῦ”. Σάρκωση, λοιπόν, Σταυρός καί Ἀνάσταση, τό ὅλο μυστήριο τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο.

Οἱ ἄνθρωποι δέν εἴμεθα σήμερα ἀναπαυμένοι. Δέν μᾶς ικανοποιοῦν τά ὑποκατάστατα. Δέν μᾶς ικανοποιοῦν στήν κοπιαστική ἀναζήτηση τῆς λύτρωσης οἱ ψευδεῖς Μεσσίες, οἱ ἄνθρωπινοί καί φανταστικοί θεοί. Ἀπλά κάνουν πῶ ἔντονο τό κενό, τή δυστυχία καί τήν ἀπογοήτευση. Κουραστήκαμε ἀπό τήν κυριαρχία τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου στήν καρδιά μας καί ζητᾶμε νά ἐνδυθοῦμε τόν καινόν, τό νέο ἄνθρωπο. Νά γεννήσουμε τό Χριστό στίς καρδιές μας, νά ὑφάνουμε, παρά τίσ δυσκολίες, ἐσωτερικές καί ἐξωτερικές, τό μεγάλο καί παράδοξο μυστήριο, πού οἱ αἰῶνες καί ἡ ἀλήθεια του τό ἔκαναν τόσο δικό μας... Μᾶς λείπει, ὁμως, ὅπως λέγει τό Εὐαγγέλιο ἕνα ἀκόμη.

Ἀλλά αὐτό τό ἕνα ἀποκαλύπτει δύο μεγάλες μας ἁμαρτίες: τήν ἀδιαφορία μας γιά τόν Θεό καί τόν ἄνθρωπο, τόν ἀδελφό μας. **Μᾶς λείπει ὁ**

Πατέρας ἀλλὰ καὶ ἡ οἰκογένειά μας. Γιατί ἡ κοινωνία μὲ τὸ Θεό δέν εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν κοινωνία μὲ τὸν ἄνθρωπο. Καὶ γιατί ἡ κοινωνία μὲ τὸν ἄνθρωπο ἀποκαλύπτει τὴν ἀγάπη μας στοῦ Θεοῦ. Ἔνας ἴσον κανένας. Αὐτό πρωτακουσθήκη μέσα στοὺς κόλπους τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας.

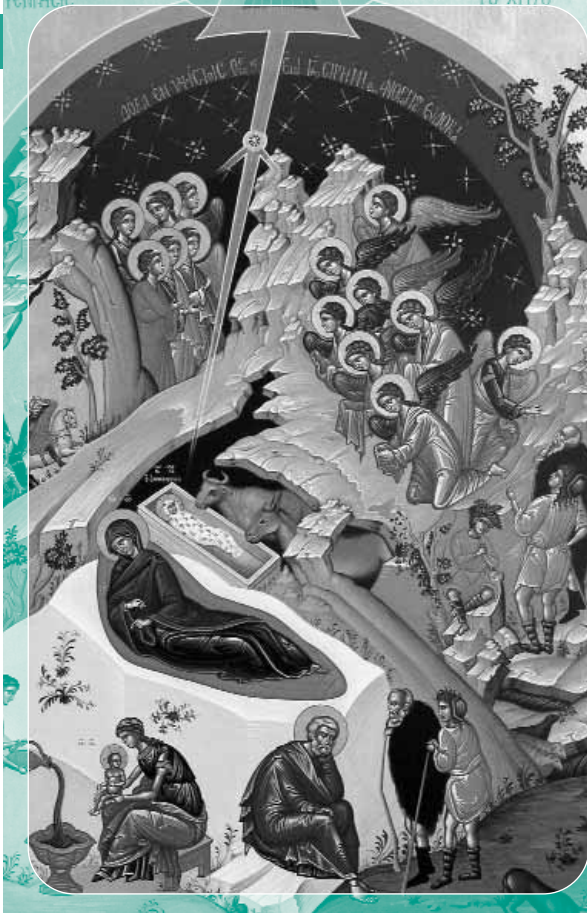
“Ἔνας χριστιανός, ἴσον κανένας χριστιανός!” Καὶ ἡ ἀγάπη πού χαρακτηρίζει -πρέπει νά χαρακτηρίζει- τὴν κοινωνία μας μὲ τὸ συνάνθρωπό μας καὶ τὸ Θεό μας δέν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν πορεία τοῦ χρόνου, ἀλλὰ ἔχει πάντα δύναμη.

Λέγει χαρακτηριστικά ὁ ὁσίου Σιλουανός ὁ Ἄθωνίτης: “Μερικοὶ σκέφτονται πὼς ὁ Κύριος γεννήθηκε καὶ ἔπαθε ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸν ἄνθρωπο· ἐπειδὴ ὁμως δέν βρίσκουν μέσα τους αὐτὴ τὴν ἀγάπη, διαλογίζονται πὼς αὐτὸ ἔγινε κάποτε παλιά καὶ πέρασε. Ὅταν ὁμως ἡ ψυχὴ μας γνωρίσει τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τότε αἰσθάνεται καθαρά πὼς ὁ Κύριος εἶναι ὁ Πατέρας μας, ὁ γνησιότατος, ὁ πλησιέστατος, ὁ πιὸ ἀγαπημένος, ὁ ἀγαθότατος καὶ δέν ὑπάρχει μεγαλύτερη εὐτυχία ἀπὸ τὸ ν’ ἀγαπᾶς τὸ Θεό μὲ ὅλο τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά καὶ τὸν πλησίον σάν τὸν ἑαυτό σου. Κι ὅταν πιά ἐγκατασταθεῖ μέσα μας αὐτὴ ἡ ἀγάπη, τότε ὅλα χαροποιοῦν τὴν ψυχὴ”.

Ἡ χάρη ἔρχεται μὲ τὴν ἀγάπη γιὰ τὸν ἀδελφό καὶ μ’ αὐτὴ διατηρεῖται. Σκληρύναν σήμερα οἱ καρδιές τῶν ἀνθρώπων καὶ πάγωσε ἡ ἀγάπη καὶ ἔτσι δέν αἰσθάνονται τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ χάνουν καὶ τὴν πίστη στοῦ Θεοῦ!

Πὼς γίναμε ἔτσι οἱ ἄνθρωποι! Χωρὶς καρδιά γιὰ τὸν ἀληθινό καὶ ζῶντα Θεό, τί ἄλλο ἄραγε ἔχουμε νά τοῦ προσφέρουμε -ὄ,τι ἔχουμε δικό Του. Ἡ ὅποια ἀξιομισθία μας ἀδυνατεῖ νά μᾶς χαρίσει τὴ Βασιλεία Του, γιατί ἡ ἀγιότητά Του δέν μετριέται. Πὼς γίναμε ἔτσι ἄσπλαγχοι, σύνθετοι ἄνθρωποι, ἐπιτηδευμένοι, μ’ ἓνα σωρὸ στολιδία καὶ φτιαξίδια στὴν ψυχὴ καὶ τὸ πρόσωπο; πὼς γίναμε τόσο μίξεραι καὶ δυστυχεῖς, μοιρολάτρες καὶ κακόμοιροι, στερημένοι τῆς μακαρίας ἐλπίδας;

Ἄν προσπαθούσαμε νά ζήσουμε λίγο περισσότερο τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Πόσο θά μᾶς πλουτίσει! Πὼς θά τὸ πετύχουμε αὐτό;

* Ἐάν ἀνακαλύψουμε ὅτι τὸ σπήλαιο εἶναι εἰκόνα τῆς Ἐκκλησίας.

* Γιατί ἔξω εἶναι σκοτάδι φωτισμένο μὲ ψεύτικο φῶς.

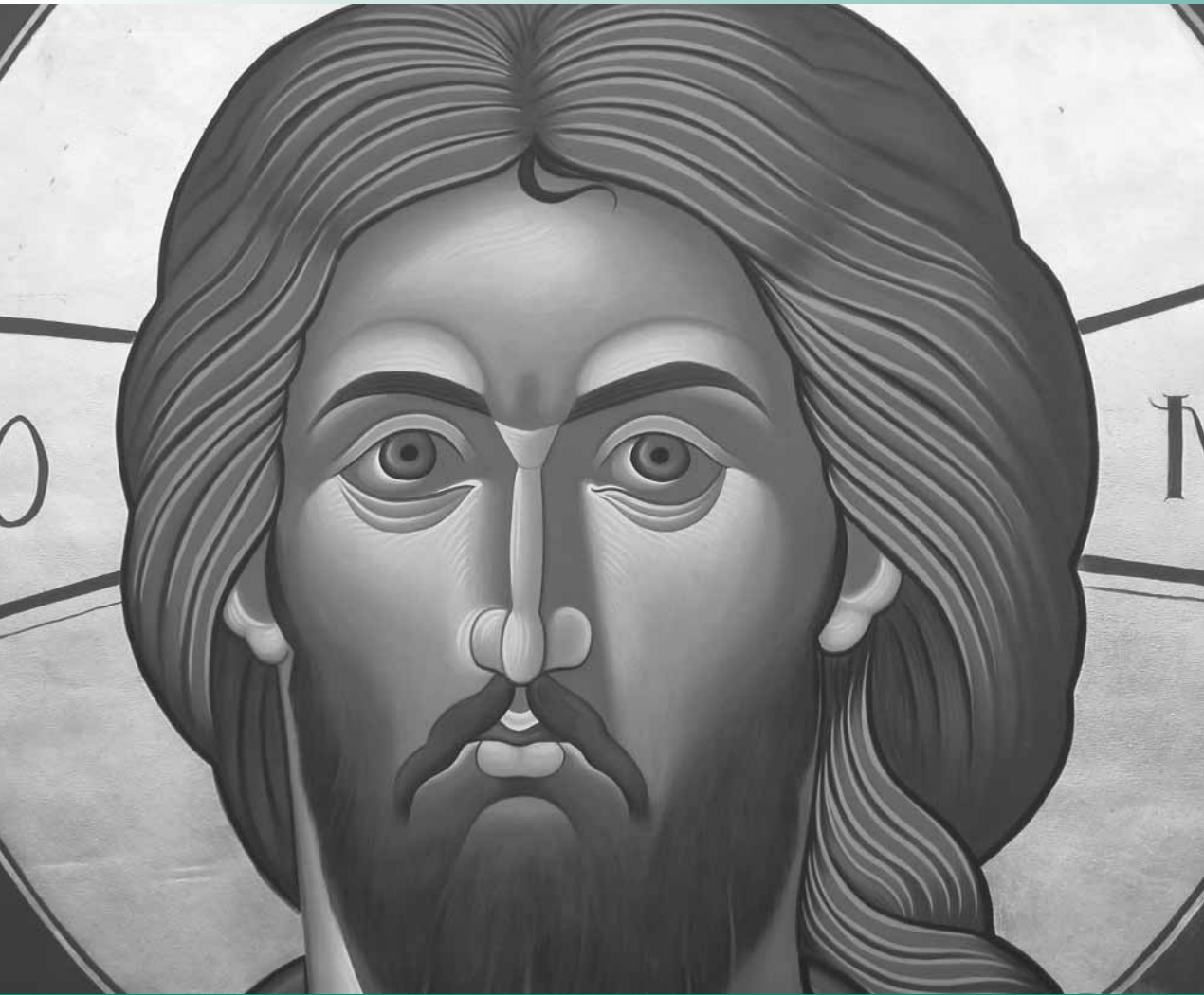
* Ἐάν ἀνακαλύψουμε ὅτι ὁ προορισμός τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἀδελφοῦ τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ὁ Θεός,

* Ἐάν ζήσουμε τὸν ἐκκλησιαστικό βίο γνήσια καὶ αὐθεντικά,

* Ἐάν ἀπελευθερώσουμε τὸ μυαλό μας ἀπὸ τὴ δουλεία σὲ μιά διδασκαλία πού ἀγνοεῖ τὸν Θεό ὡς τέλειο Θεό καὶ τέλειο ἄνθρωπο, Ἐάν μάθουμε, ὅτι γνωρίζουμε τὸ Θεό καλλιεργώντας μίαν σχέση, καὶ ὄχι κατανοώντας ἓνα νόημα,

* Ἐάν ξαναζήσουμε τὴν προτεραιότητα τῆς ζωῆς καὶ ὄχι τῆς ἐπιβίωσης, καὶ τίς ὄρες τῆς ἀδυναμίας μας ἄς μὴ ξεχνᾶμε νά παίρνομε μαζί μας τὸν Χριστό, τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς, τὴν ἴδια τὴ ζωὴ, τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἐλπίδα μας....

(ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα www.ixthis.gr)

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΘΕΙΟΣ ΕΡΩΤΑΣ κατά τόν "Άγιο Νεκτάριο

Τοῦ ἐν Ἁγίοις
Πατρὸς ἡμῶν
Νεκταρίου
Ἐπισκόπου
Πενταπόλεως
τοῦ θαυματουργοῦ

Ὁ θεῖος ἔρωσ, εἶναι τέλεια ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, πού ἐκδηλώνεται ὡς ἀκατάπαυστος πόθος τοῦ Θεοῦ.

Ὁ θεῖος ἔρωσ γεννιέται στήν καθαρή καρδιά, διότι σ' αὐτήν κατέρ-

χεται ἡ θεία χάρις. Ὁ ἔρωσ τοῦ Θεοῦ εἶναι θεῖον δῶρημα, τό ὁποῖο δωρίζεται στήν ἀγνή ψυχή ἀπό τήν Θεία Χάρι πού κατέρχεται καί ἀποκαλύπτεται στήν ψυχή. Θεῖος ἔρωσ χωρὶς θεία ἀποκάλυψη δέν γεννιέται μέσα σέ

κανέναν άνθρωπο. Διότι ψυχή που δεν δέχθηκε αποκάλυψη, δεν έλαβε πάνω της την επίδραση της Χάριτος και μένει άπαθης προς τον θεϊόν έρωτα. Είναι λοιπόν αδύνατον να γεννηθεί έρωσ χωρίς να επενεργήσει δύναμις πάνω στην καρδιά, είτε θεία δύναμις είτε ανθρώπινη.

Οί έραστές του Θείου προσελκύστηκαν προς τον θεϊόν έρωτα από την Θεία Χάρι που ένήργησε πάνω στην καρδιά τους, αποκαλύφθηκε στην ψυχή τους και την τράβηξε προς τον Θεό. **Τόν έραστή του Θείου πρώτα τον έρωτεύθηκε το Θεϊόν, και μετά αυτός έρωτεύθηκε το Θεϊόν. Ο έραστής του Θείου πρώτα έγινε υίός αγάπης και έπειτα αυτός αγάπησε τον ούράνιο Πατέρα.**

Η καρδιά εκείνου που έρωτεύεται τον Κύριο ποτέ δεν κοιμάται, αλλά πάντα αγρυπνεί, λόγω του ύπερβολικού έρωτος. Ο άνθρωπος κοιμάται για την ανάγκη της φύσεως, μά αγρυπνη ή καρδιά ύμνει το Θεϊόν.

Ο θεϊός Χρισόστομος λέγει περί του πνευματικού έρωτος: “Είναι τόσο πολύ επιβλητικός ο πνευματικός έρωσ, ώστε δεν αφήνει να περάσει ούτε στιγμή, αλλά πάντα κυριεύει την ψυχή του έρωτευμένου και δεν επιτρέπει να ύπερισχύση καμμία θλίψη ή όδύνη στην ψυχή”.

Ψυχή έρωτευμένη με τον Θεό προσκολλάται γερά πάνω στον Θεό, σ' Αυτόν έχει εμπιστοσύνη, σ' Αυτόν στηρίζει κάθε έλπιδα. Ο θεϊός έρωσ της την ανεβάζει προς τον Θεό και μ' Αυτόν συνομιλεί μέρα-νύχτα.

Ψυχή πληγωμένη από θεϊόν έρωτα δεν επιθυμεί τίποτε άλλο, παρά μόνο το άκρωσ αγαθό. Παραμελεί τά πάντα, απηδιάζει τό κάθε τι.

Ψυχή έρωτευμένη με τον Θεό, μελετά τά λόγια του Θεού και παραμένει στά σσηνάματά Του. “Όταν όμιλεί, διηγείται τά θαυμάσια του Θεού. “Όταν συζητεί, αναφέρεται στή δόξα και στή μεγαλοπρέπειά Του. Αίνο και ύμνο άκατάπαυστα αναπέμπει στον Θεό και με θεϊόν πόθο Τόν λατρεύει. Και έτσι ό θεϊός έρωσ όλη την ψυχή προσήρμοσε με τον έαυτόν του, την συνέδεσε με τον έαυτόν του και την οικειοποιήθηκε.

Ψυχή έρωτευμένη με τό Θεϊόν γνώρισε καλά τό Θεϊόν, και τέτοια επίγνωσις ανέφλεξε τον θεϊόν

της έρωτα. Ψυχή έρωτευμένη με τον Θεό έγινε μακαρία, διότι επέτυχε αυτό που επιθυμούσε και αυτό γέμισε τους πόθους της. Κάθε επιθυμία, κάθε σφοδρός πόθος, κάθε έφεσις ξένη προς την θεία αγάπη αποκρούεται απ' αυτήν ως άσημαντη και άνάξια μπροστά της.

Πόσο άνυψώνει την έρωτευμένη με τό Θεϊόν ψυχή ή προς τό Θεϊόν αγάπη που έναλλάσσεται με την θεία αγάπη! Αυτή ή θεία αγάπη σάν έλαφρά νεφέλη ανεβάζει την ψυχή, την φέρνει κοντά στην άνεξαντλητη πηγή της αγάπης, κοντά στην αιώνια αγάπη, και την γεμίζει με φώς αιώνιο.

Ψυχή πληγωμένη από θεϊόν έρωτα χαίρεται πάντα και αγάλλεται και σικριτά και χορεύει, διότι αναπαύεται μονίμως πάνω στην αγάπη του Κυρίου, “ώσ επί ύδατος αναπαύσεως”. Τίποτε θλιβερό από τον κόσμο δεν είναι ικανό να διαταράξει τή γαλήνη και την ειρήνη της, τίποτε λυπηρό από τον κόσμο δεν είναι ικανό να αφαιρέσει τή χαρά και την εύφροσύνη της.

Ψυχή έρωτευμένη με τό Θεϊόν άνυψώνεται διά της αγάπης, ξεέρχεται κάπως από τίς σωματικές αισθήσεις, αποχωρεί κάπως από τό ίδιο τό σώμα και ξεχνά τον έαυτόν της, λόγω της τελείας άφοσώσεώς της προς τό Θεϊόν.

Η άνεزمώνευτη γλυκύτητα της θείας αγάπης καταθέλγει και κατακυριεύει την καρδιά, και έλκει τό νοϋ προς τό Θεϊόν, για να απολαύση με αγαλλίαση τον Θεό.

Ο θεϊός έρωσ προξενεί την έξοικειώση με τον Θεόν, ή έξοικειώσις τό θάρρος, τό θάρρος την γεϋσι, ή γεϋσις την πείνα.

Ψυχή που την άγγιξε ό θεϊός έρωσ δεν μπορεί ούτε να συλλογισθεί ούτε να επιποθήσει πλέον τίποτε άλλο, αλλά με συνεχείς άναστεναγμούς λέγει: **“Κύριε, πότε θά φθάσω και θά έμφανισθώ μπροστά στο πρόσωπό Σου; Επιποθεί ή ψυχή μου να έλθει προς Έσένα Θεέ μου, όπως επιποθεί τό έλάφι να φθάσει στίς πηγές των ύδάτων”.**

Τέτοιος είναι ό θεϊός έρωσ που κυριεύει την ψυχή...

Περιοδικό “Ο Όσιος Γρηγόριος”. Ετήσια έκδ. Έερās Κοινοβ. Μονής Όσ. Γρηγορίου Αγίου Όρους. Περίοδος β΄ Έτος 1986 Άρ. 11.

Ὁ Ὁσιος ΠΑΤΑΠΙΟΣ

Ὁσιος Πατάπιος γεννήθηκε από γονεῖς χριστιανούς στήν Θῆβα τῆς Αἰγύπτου τό 380μ.Χ.

Ὁ πατέρας του ἦταν ἰατρός καί φιλόσοφος καί ἄρχοντας τῆς περιοχῆς. Ἦταν ἀπόγονος μᾶς τῶν μεγαλύτερων οἰκογενειῶν τῆς χώρας ἐκείνης. Οἱ εὐσεβεῖς γονεῖς του τόν ἐβάπτισαν καί τοῦ ἔδωσαν χριστιανική ἀνατροφή. Τόν ἐδίδαξαν μέ ἐπιμέλεια τά ἱερά γράμματα. Ἐκάλεσαν διδασκάλους ἀπό τήν Ἀλεξάνδρεια καί τοῦ ἔμαθαν ὄλη τήν γνώση τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ὅσο μεγάλωνε ὁ Πατάπιος στήν ἡλικία, τόσο καί ἐπρόκοβε στήν ἀρετή. Γινόταν φιλοσοφιότερος καί κατανοοῦσε τό ἄσπαστο τῶν ἐγκοσμίων πραγμάτων. Ἐνόησε καλά τό “ματαιότης ματαιότητων τά πάντα ματαιότης”. Συγινεῖτο ὅταν μάθαινε τίς διδασκαλίες καί τοὺς ἀγῶνες τοῦ Πανταίνου, τοῦ Κλήμεντος καί τοῦ Ὠριγένους. Οἱ πρόσφατοι ἀγῶνες τοῦ Ἁγ. Ἀθανασίου καί τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου, τοῦ γέμιζαν τήν ψυχή μέ σεβασμό καί κατάνυξη καί ἤθελε νά τοὺς μιμηθεῖ. Γι’ αὐτό ἔβγαινε ἀπό τήν πόλη, πήγαινε στοὺς πολυπληθεῖς ἀναχωρητάς τῆς ἐρήμου

καί συζητοῦσε μέ αὐτούς τά πνευματικά καί ψυχοφελῆ ζητήματα.

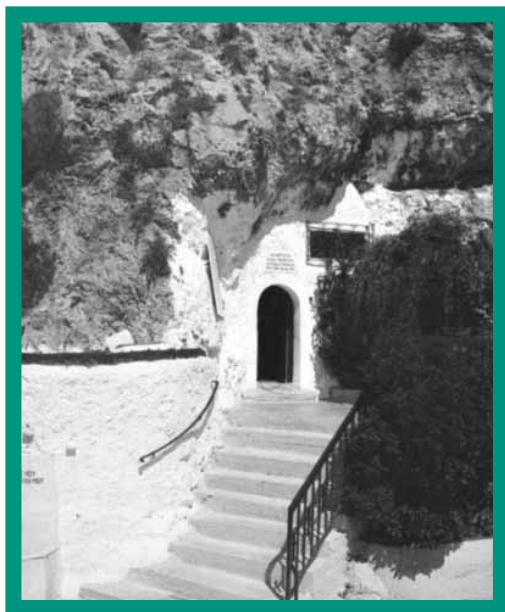
Ἐνα βράδου, ὁ νέος Πατάπιος δέν γύρισε στό πατρικό του σπίτι. Οἱ γονεῖς του ἀνησύχησαν. Μέ λυχνάρια ἔψαχναν ὅλη τή νύχτα νά τόν βροῦν. Τόν βροῖκαν ἐπιτέλους τίς πρωινές ὥρες στή ρίζα ἑνός βράχου. Ἐκεῖ εἶχε πέσει ἕνας νεανίσκος, Ἀμμούν ὀνόματι, μέ τήν καμήλα του καί τραυματίστηκε. Ὁ νεαρός Πατάπιος (13 ἐτῶν τότε), τόν ἐσυνητρόφειψε καί τόν περιποιόταν. Στό τέλος μέ τήν προσευχή του ἐθεράπευσε καί ἔσωσε τόν Ἀμμούν καί τήν καμήλα του. Χωρίς τήν βοήθεια τοῦ νεαροῦ Παταπίου θά εἶχε πεθάνει. Ὁ μικρός τραυματίας Ἀμμούν διηγότανε κατόπιν, ὅτι τήν νύχτα ἐκεῖνη αἰσθανόταν νά τόν περιλούζει ἕνα φῶς ἐκτυφλωτικό καί ζεστό, καθὼς καί μία δύναμις νά τόν ἐπαναφέρει στή ζωή. Ὁ Ἀμμούν ἀργότερα ἀκολούθησε τόν Ὅσιο σέ ὅλη του τή ζωή. Ἐγινε πιστός ὑποτακτικός του. Τό γεγονός αὐτό μαθεύτηκε στήν πόλη καί ὅλοι οἱ Θηβαῖοι τόν σέβονταν καί τόν ἀγαποῦσαν τόν Πατάπιο.

Μετά ταῦτα ὁ πατέρας του τόν ἔστειλε στήν Ἀλεξάνδρεια στήν περίφημη τότε Κατηχητική Σχολή. Διδάσκαλό του εἶχε τόν σπουδαῖο γιά τήν σοφία, ἀρετή καί ἀγιότητά του, Δίδυμο τόν Τυφλόν. Σέ αὐτόν εἶχε πει ὁ Μέγας Ἀντώνιος: Δίδυμε, μή στεναχωρεῖσαι πού δέν ἔχεις μάτια σωματικά. Τέτοια μάτια ἔχουν καί οἱ μῦγες καί τά κουνούπια. Νά χαίρεις, πού ἔχεις ἀνοικτά τά μάτια τῆς ψυχῆς καί βλέπεις τά θεῖα, τά πνευματικά καί οὐράνια πράγματα. Ὅταν τελείωσε τή Σχολή καί ἐπέστρεψε στήν Θῆβα, ἄκουσε μέ πολύ λύπη ὅτι τόν προωρίζαν νά διορισθεῖ οικονομικός Ἐπαρχος τῆς περιοχῆς. Ὁ Πατάπιος, δέν δέχθηκε ἀλλά πήρε τήν εὐχή τῆς μητέρας του καί ἔφυγε γιά τήν ἔρημο, νά ἀσκητέψει. Αὐτός, πού ἦταν ὁ πλουσιώτερος ἀπό τοὺς νέους τῆς πόλεως καί πού εἶχε τόσοις τίτλους καί περγαμινές τά ἐγκατέλειψε ὅλα καί προτίμησε τή σκληρή ζωή τοῦ ἀσκητοῦ γιά νά σώσει τή ψυχή του καλλιτέρα. Πῆγε στή Μονή τῶν Ταβεννησιωτῶν πού ἦταν τό κέντρο τοῦ μοναχισμοῦ τῆς Θηβαΐδος. Ἐκεῖ ἐπιδόθηκε στήν ἀσκησι, στή μελέτη τῶν Ἁγ. Γραφῶν, στή μελέτη τῶν βίων, τῶν Ἁγίων

καί τῶν συγγραμμάτων τῶν πρό αὐτοῦ Πατέρων. Ἐκεῖ παρέμεινε δέκα χρόνια καί θαυματοῦταν ἀπό ὅλους. Ἡ φήμη τοῦ Ὁσίου Παταπίου ὡς σοφοῦ καί θαυματουργοῦ, εἶχε φθάσει σ' ὅλη τήν Αἴγυπτο. Τότε, πῆγε στή Μονή τῶν Ταβεννησιωτῶν μιά ἀντιπροσωπεία ἀπό τήν Θῆβα μέ ἐπικεφαλῆς τόν Ἐπαρχο καί τοῦ ζήτησαν ἐπιμόνωσ νά ἔλθει πίσω νά χειροτονηθεῖ Ἐπίσκοπος τῶν Θηβῶν. Ὁ ταπεινός ὁμως Πατάπιος δέν δέχθηκε.

Ἀπό παντοῦ ἐρχόντουσαν πρός αὐτόν οἱ μοναχοί καί οἱ λαϊκοί γιά νά ὠφεληθοῦν ψυχικῶς ἀπό τήν διδασκαλία του. Γιά νά ἀποφύγει ὁμως τήν ὑπερηφάνεια καί νά δοθεῖ περισσότερο στόν Θεό, ἔφυγε ἀπό τήν φημισμένη Μονή τῶν Ταβεννησιωτῶν καί πῆγε στά ἐνδότερα τῆς ἐρήμου. Ἐκεῖ ἔστησε μιά καλύβη καί ἀσκήτεψε. Τήν ἐποχή ἐκεῖνη παρουσιάστηκε στή Θῆβα ἡ τρομερή ἐπιδημία τῆς πανώλης ἡ ὁποία ἀποδεκάτιζε τοὺς κατοίκους. Οἱ Θηβαῖοι τότε, σκέφθηκαν τόν Ὅσιο Πατάπιο. Στείλανε ἀντιπροσωπεία καί τόν προκαλοῦσαν νά ἔλθει νά βοηθήσει τοὺς συμπατριῶτες τους στή δύσκολη αὐτή περίσταση. Ὁ Ὅσιος στήν ἀρχὴ ἀρνήθηκε. Δέν ἤθελε νά πάει ὡς ἐπίσημος θεραπευτής. Πῆγε ὁμως νύκτα, χωρίς νά τόν γνωρίσει κανένας καί ἄρχισε τό ἔργο τῆς θεραπείας τῶν ἀσθενῶν. Ευπόλυτος, μέ σκεπασμένο τό κεφάλι καί μέ τά τριμμένα ράσα τοῦ ἀναχωρητοῦ, ἔμπαινε ἄφοβα στά σπίτια τῶν ἀσθενῶν καί τοὺς θέραινε ἀπό τήν ἀσθένεια. Κανένας δέν τόν ἀνεγνώρισε. Ὅταν σταμάτησε ἡ ἐπιδημία τελείως ἀπό τήν πόλη, ζητοῦσαν ὅλοι νά βροῦν αὐτόν τόν θαυματουργό μοναχό, ἀλλά δέν τόν βροῖκαν. Εἶχε φύγει ἀπαρατήρητος ὅπως ἦλθε. Ὅλοι ὁμως κατάλαβαν, ὅτι ἐπρόκειτο περί τοῦ συμπατριῶτου τους Παταπίου. Ἀπό τότε ὁμως πού ἐθεράπευσε τοὺς συμπολίτες του, ἄρχισε ὁ κόσμος νά τόν σέβεται καί νά τόν τιμᾷ ὡς Ἅγιο. Καθημερινῶς, πλήθη μοναχῶν μέ τοὺς ἡγουμένους τους, ἔτρεχαν στήν καλύβη του γιά νά διδαχθοῦν καί ὠφεληθοῦν.

Κάποτε ἀρρώστησε ὁ Ἡγούμενος ἑνὸς Μοναστηριοῦ τῆς περιοχῆς ἐκείνης, Σεραπίων ὀνομαζόμενος. Οἱ μοναχοί τόν ἔφεραν στόν

Ὁσιο Πατάπιο καί τόν παρακαλοῦσαν νά τόν κάνει καλά. Ὁ Ὁσιος γονάτισε μαζί μέ τούς μοναχούς καί παρακάλεσαν τόν Παντοδύναμο Χριστό νά τόν θεραπεύσει. Κατόπιν ὁ Ἅγιος ἔβαλε τό χέρι του ἐπάνω στόν βαρειά ἄρρωστο Σεραπίωνα καί ὦ! τοῦ θαύματος, ὁ Ἡγούμενος θεραπεύθηκε ἀμέσως! Αὐτό καί ἄλλα θαύματα τοῦ Ἁγίου, ὅσο καί νά κρυβόταν, τά μάθαιναν οἱ ἄνθρωποι καί πηγαίνανε σ' αὐτόν νά τούς θεραπεύσει καί νά τούς εὐλογήσει. Τοῦ ἔφεραν ἐκεῖ τόσο τούς σωματικῶς ὅσο καί τούς ψυχικῶς ἀσθενεῖς μέ ἀπόλυτη βεβαιότητα ὅτι θά τούς θεραπεύσει. Καί ὅσους εἶχαν πίστη καί μετάνοια τούς θεράπευε.

Ἐν τῷ μεταξύ, Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἔγινε ὁ Ἅγιος Κύριλλος, πού ἦταν συμμαθητής τοῦ Παταπίου στήν Ἀλεξανδρινή Σχολή. Τήν ἐποχή ὁμως ἐκεῖνη διετηρεῖτο ἀκόμη στήν Αἴγυπτο τό εἰδωλολατρικό μαντεῖο τῆς “Κυρᾶς”, στήν Ἄνω Αἴγυπτο. Σ' αὐτό ἔτρεχαν πλήθη εἰδωλολατρῶν γιά νά μάθουν τά μέλλοντα καί νά θεραπευθοῦν. Τό μαντεῖο αὐτό ἦταν ἕνα πνευματιστικό κέντρο ὅπου ἐνεργοῦσε καί ἐλατρεῖτο ὁ Σατανᾶς. Ὁ Ἅγιος Κύριλλος, γιά νά ἐξαλείψει τήν ἐστία αὐτή τοῦ Σατανᾶ, ἀποφάσισε νά μεταφέρει ἐκεῖ τά Ἅγια Λείψανα τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Κύρου καί Ἰωάννου, καθώς καί τῶν

παρθενομαρτύρων Θεοκτίστης, Θεοδότης, Εὐδοξίας μέ τήν μητέρα τους Ἀθανασία. Ὁ Πατριάρχης ἐκάλεσε στήν Ἀλεξάνδρεια καί τόν Ὁσιο Πατάπιο, ὁ ὁποῖος ἔλαβε μέρος στή μεγάλη αὐτή λιτανεῖα τῆς μετακομιδῆς τῶν Ἁγίων Λειψάνων. Στή μεγαλειώδη αὐτή λιτανεῖα ἔλαβαν μέρος χιλιάδες μοναχῶν, κληρικῶν καί ἀμέτρητο πλῆθος λαοῦ ἀπό ὅλα τά μέρη τῆς Αἰγύπτου. Ἔπειτα ἀπό ἕξι μέρες ἔφθασε ἡ πομπή στό χωριό Μένουθι. Ἐκεῖ ἐναπέθεσαν τά ἅγια λείψανα, τά ὁποῖα ἐπετέλεσαν πολλά θαύματα. Ἀπό τότε ἡ πόλη καί ἡ περιοχή ἀπό τά θαύματα τοῦ Κύρου καί Ἰωάννου ὀνομάσθηκε τοῦ Ἀββᾶ Κύρου ἢ Ἀμποῦ Κύρ, ἔτσι λέγεται καί μέχρι σήμερα. Ἀπό τότε τό μαντεῖο τοῦ εἰδώλου τῆς “Κυρᾶς” λησμονήθηκε, μπροστά στά θαύματα τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Κύρου καί Ἰωάννου. Στή μεγάλη αὐτή λιτανεῖα δόθηκε εὐκαιρία στόν Πατριάρχη Κύριλλο καί τόν Πατάπιο νά συζητήσουν τά μεγάλα προβλήματα τῆς Ὁρθοδοξίας. Κατάλαβαν ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία παιζόταν στήν ἔδρα τῆς Αὐτοκρατορίας τήν Κωνσταντινούπολη. Θά ἔπρεπε ἐκεῖ ὁ Πατριάρχης νά συμβουλευέται δοκιμασμένους σοφοῦς κληρικούς. Ὁ Κύριλλος ὑπέδειξε στόν Ἅγιο Πατάπιο νά ἀναλάβει αὐτός τό ἔργο αὐτό, διότι ἦταν ὁ ἰκανότερος ὄλων. Ὁ Ὁσιος ἀρνήθηκε. Δέν εἶμαι κατάλληλος εἶπε.

Ὁ Πατάπιος κατόπιν ἐπέστρεψε στήν ἐρημο καί συνέχισε τήν ἄσκησή του. Τά πλήθη ἔτρεχαν νά ἀκούσουν τά θεῖα λόγια του ἢ γιά νά θεραπευθοῦν ἀπό ἀνίατες ἀσθένειες. Κοντά στήν καλύβη του ἐγκαταστάθηκαν οἱ μαθητές του σέ ἄλλες καλύβες.

Γύρω στό 428μ.Χ. ὁ Ὁσιος τούς ἄφησε ἕνα Ἡγούμενο καί ἀνεχώρησε γιά τήν Κωνσταντινούπολη. Τό πλοῖο ὁμως συνάντησε μεγάλη τρικυμία. Ὁλοι παρακαλοῦσαν τόν Θεό νά τούς σώσει. Τή στιγμή ἐκεῖνη ἀποκόπηκε ἕνα κατάρτι καί κτύπησε τόν καπετάνιο. Τό πλοῖο ἔμεινε ἀκυβέρνητο. Οἱ πάντες τά ἔχασαν καί πανικοβλήθηκαν. Τότε ἀκριβῶς ἀκούστηκε μία φωνή ἀπό τή θέση τοῦ πηδαλίου πού τούς ἔλεγε: Ὁλοι κατεβείτε στό ἄμπάρι τοῦ πλοίου καί οἱ ναυτικοί νά συνεχίσουν τίς προσπάθειές τους. Γύρισαν οἱ ἄλλοι καί εἶδαν τόν καλόγηρο Πατάπιο νά κρατᾶ

τό πηδάλιο. Ἡ τρικυμία σταμάτησε προτοῦ ἔξημερώσει. Ὁ Ἅγιος τούς ἔσωσε. Διεπίστωσαν δέ ὅτι καί ὁ κυβερνήτης τόν ὁποιο ἐνόμιζαν πεθαμένο δέν εἶχε πάθει οὔτε τό παραμικρό τραῦμα. Ὁ Ἅγιος Πατάπιος τούς ἔσωσε!

Ὁ Σεχνούτι ἦταν ἕνας ἀπό τό πλήρωμα. Ἦταν κωπηλάτης καί Αἰγύπτιος τήν καταγωγή. Αὐτός εἶχε ἀρρωστήσει καί ζήτησε ἀπό τόν συμπατριώτη του Πατάπιο νά τόν βοηθήσει καί νά τόν θεραπεύσει. Ὁ Ὅσιος τόν περιποιήθηκε ὅλη τήν ἡμέρα. Τό βράδυ ὁμως τόν ἄφησε σέ ἄλλους γιά νά κάνει αὐτός τήν καθιερωμένη προσευχή. Τήν νύχτα συνάντησαν μεγάλη θαλασσοταραχή. Ἐβρεχε πολύ καί φυσούσε ἄγριος ἄνεμος. Τό πλήρωμα καί ὅσοι μποροῦσαν ἀπό τούς ἐπιβάτες νά βοηθηθοῦν ἀγωνίσθηκαν μέ ὅλη τους τή δύναμη. Τόν ἄρρωστο Σεχνούτι δέν τόν πρόσεξε κανείς. Ἦταν ὅλοι προσηλωμένοι στήν καταιγίδα. Τό πρωῖ ὁμως εἶδαν ὅτι ὁ Σεχνούτι ἔλειπε. Τόν εἶχαν ἀρπάξει τά κύματα. Λυπήθηκαν βεβαίως ὅλοι καί ὁ ἕνας ἔρριχνε τίς εὐθύνες στόν ἄλλο. Ὁ Ἅγιος καθόταν ἀμίλητος καί σκεπτικός. Φαινόταν σάν νά μὴν ἀκουγε τίποτα γιά τόν Σεχνούτι. Ἡ τρικυμία ὁμως ἄρχισε πάλι νά δυναμώνει. Ὁ καπετάνιος ἀπεφάσισε νά πλησιάσει τήν ἀκτὴ τῆς Κρήτης νά παραμείνουν σέ κανένα ὑπὴνεμο μέρος, μέχρις ὅτου περάσει ἡ τρικυμία. Ἐκεῖ θά μποροῦσαν νά συνέλθουν οἱ ταξιδιώτες καί νά ἐπισκευάσουν τά πανιά. Πράγματι, στό βασίλειμα τοῦ ἡλίου μῆχαν σέ ἕνα κολπίσκο. Ὅλοι ὁμως, μόλις βῆκαν ἀπό τό πλοῖο, τά χάσανε! Ὁ Σεχνούτι πού τήν προηγούμενη νύχτα τόν ἄρραξαν τά κύματα καί ὁ ὁποῖος τούς εἶπε: Ὅταν μέ ἀρραξαν τά κύματα βρέθηκαν ἐπάνω στή ράχη ἑνὸς κήτους. Αὐτό ὀδηγούμενο ἀπό ἕνα φωτεινό σημεῖο μέ ἔφερε καί μέ ἀπέθεσε στήν ἀκτὴ τοῦ κολπίσκου αὐτοῦ, σῶο καί ἀβλαβῆ. Ὅλοι τότε πῆγαν στόν Ἅγιο Πατάπιο, γονάτισαν μπροστά του καί τοῦ ζήτησαν τήν εὐλογία του. Κατάλαβαν ὅτι ἡ προσευχή τοῦ Ἁγίου τόν ἔσωσε. Ὁ Σεχνούτι τόν παρακαλοῦσε νά γίνει διά παντός ἀκόλουθός του καί μαθητῆς του. Ὁ Ὅσιος τό δέχθηκε. Ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου ἦταν εἰδωλολάτρης. Τώρα ὁμως πού εἶδε τά θαύματα αὐτά, ζήτησε ἀπό τόν Ἅγιο νά τόν

βαπτίσει χριστιανό. Ὁ Ὅσιος, τοῦ δίδαξε γιά τόν Χριστό καί τήν χριστιανική πίστη. Στήν Κρήτη ἔμειναν μόνο γιά λίγες ἡμέρες. Μόλις καλοσύνεψε ὁ καιρός, ξεκίνησαν γιά τήν Κωνσταντινούπολη ἀγαπημένοι, σάν νά ἦταν μία οἰκογένεια. Ἐδόξαζαν δέ τόν Θεό γιά τά θαύματα πού εἶδαν καί γιά τόν Ἅγιο πού ἦταν μαζί τους.

Μιά μέρα ὁμως ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου εἶπε στόν Ὅσιο: Θά περάσουμε πάτερ ἀπό τήν πατρίδα μου, τήν Κόρινθο. Θέλω νά συναντήσω τήν οἰκογένειά μου νά τούς πῶ ὅτι ἔγινα χριστιανός καί νά μπορέσω νά τούς κάνω κι αὐτούς νά βαπτισθοῦν. Πράγματι, ἔπειτα ἀπό πολλές μέρες ταξίδι φθάσανε στήν “ἀφνειό Κόρινθο”. Ὁ Ὅσιος ἐπισκέφθηκε τούς ἐκκλησιαστικούς παράγοντες. Ἐκεῖνοι τόν παρακάλεσαν νά παραμείνει γιά λίγο ἐκεῖ. Ἔτσι, ὁ Ὅσιος Πατάπιος βρέθηκε κατὰ θεία οἰκονομία στήν Κόρινθο, τήν περιοχὴ τῆς ὁποίας ἐπρόκειτο νά ἀγιασει μέ τήν παρουσία του. Εὐθύς ἐξ᾽ ἀρχῆς τραβῆξαν τήν προσοχή του τά ἀπέναντι εὐρισκόμενα Γεράνεια ὄρη. Στούς πρόποδες ὑπῆρχε ἕνα σπήλαιο. Σ’ αὐτό κοιμήθηκε ὅταν πῆγαινε γιά τήν Πάτρα ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας. Ἐκεῖ τό 1345 ὁ Ἰωάννης Κατακουζηνός ἔκτισε Ναό τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα. Ὑπάρχει καί σήμερα. Σ’ αὐτό τό σπήλαιο ὅταν πῆγε ὁ Ἅγιος Πατάπιος στήν Κόρινθο, ὑπῆρχε μία συνοδεία μοναχῶν. Ὁ Ἅγιος σταμάτησε τό ταξίδι του γιά τήν Κωνσταντινούπολη καί ἀνέλαβε νά τούς δίδαξει κατὰ τό πρότυπο τῶν Αἰγυπτιακῶν Μοναστηρίων τήν ἄσκηση καί τήν προσευχή. Ὁ Ὅσιος ἀγαποῦσε τήν ἡσυχία. Γι’ αὐτό ἀνέβηκε στά Γεράνεια Ὅρη. Ἐκεῖ βρέθηκε ἕνα σπήλαιο. Σ’ αὐτό κατέφευγαν νά σωθοῦν οἱ πρῶτοι χριστιανοί, κατὰ τούς διωγμούς. Μέσα σ’ αὐτό ἐγκαταστάθηκε ὁ Ὅσιος. Ἐπίσης ἐγκαταστάθηκαν ἐκεῖ κοντά καί οἱ ἑπτὰ συνασκητές καί μαθητές του. Σέ λίγο ἀκούστηκε ὅτι στά Γεράνεια ὑπάρχει Μοναστική ἀδελφότης μέ σοφὸ καί Ἅγιο Ἡγούμενο. Γι’ αὐτό συγκεντρώθηκαν καί οἱ ἄλλοι μοναχοί. Ἐκτίσαν μέσα στό σπήλαιο καί ναῖδριο. Ἐκεῖ ἐλάτρευαν τόν Θεό καί ἐδίδασκοντο ἀπό τόν Ὅσιο.

Ἐνα βράδυ, τήν ὥρα πού μιλοῦσε στοὺς μαθητές του εἶπε: Θέλω πατέρες, μετὰ τόν θάνα-

τό μου όπουδήποτε γης κι αν πεθάνω, να μεταφέρετε τό λείψανό μου και να τό ενταφιάσετε εδώ μέσα στο αγαπημένο μου σπήλαιο των Γεραναίων...

Τό 435μ.Χ. ο Όσιος Πατάπιος ανεχώρησε από τή σκήτη των Γεραναίων και πήγε στην Κωνσταντινούπολη. Μαζί του πήρε και τόν μοναχό Σεχνοῦτι, ο οποίος τόν βοηθούσε σε όλες τις μετακινήσεις του. Στην Κωνσταντινούπολη όταν έφθασε, πήγε στο Μοναστήρι των Βλαχερνών ως άγνωστος. Ήθελε να μή τόν ξέρουν για να αποφύγει τόν έπαινο των ανθρώπων. Έκει άρχισε τήν άσκηση. Δέν έδινε καμμία σημασία στην τροφή και στα ένδύματα. Σκληραγωγούσε τόν εαυτόν του και προσευχόταν πολύ. Ζούσε σαν άσαρκος Άγγελος. Για τούτο ο Θεός τόν δόξαζε και τού έδωσε τή δύναμη να κάνει θαύματα...

Ήλθε όμως και ο καιρός να μεταβεί από τήν πρόσκαιρη ζωή στην αιώνια. Μαζεύτηκαν τότε οι μαθητές του και έκλαιγαν άπαρηγόρητα, διότι δέν μπορούσαν να στερηθούν τις χάριτες τού Όσίου και έλεγαν: Πάτερ γλυκύτατε, γιατί εγκαταλείπετε όρφανά τά τέκνα σου και πηγαίνεις

στην άλλη πατρίδα; Ποιός θά καταπαύσει τή λύπη μας και ποιός θά θεραπεύσει τά τραύματα των ψυχών μας; Ο Όσιος δέν έδειξε καμμία δειλία ή φιλοζωΐα μπροστά στο θάνατο, αλλά τούς έπτε: Τέκνα μου, μή μέ άποχαιρετάτε με λύπη και δάκρυα, γιατί μ' αυτά πολλή βλάβη δίνετε και σε μένα και σ' εσάς. Άλλά προσευχηθείτε στον Θεό για τήν ψυχή μου και κάνετε παράκληση πού θά σας ώφελήσει πολύ. Έτσι σταμάτησε τούς θρήνους τους και τούς έδωσε και ένα μάθημα περί τής αιώνιου μακαριότητας. Έπειτα προσευχήθηκε γι' αυτούς. Ένώ όμως προσευχόταν, παρέδωσε τήν άγία του ψυχή στον Κύριο, σε ηλικία 83 ετών. Ήταν τό έτος 463μ.Χ. Τό Ίερό λείψανό του τό ενταφίασαν στο Ναό τού Προδρόμου.

Αυτά όμως, πού αναφέρονται περί τού Άγίου ήταν γνωστά μέχρι των αρχών του αιώνας μας. Στις αρχές όμως του παρόντος αιώνας βρέθηκε τό Άγιο λείψανό του στο άσκητήριο των Γεραναίων όρέων, πού βρίσκεται επάνω από τό Λουτράκι και απέναντι από τήν Κόρινθο στο όποιο είχε άσκητέψει στή ζωή του ο Άγιος Πατάπιος. Άνεκαλύφθη τό πάνσεπτο λείψανο τού Άγίου άθικτο από τό πέρασμα των αιώνων και ευωδιάζον. Τό αρχαίο αυτό άσκητήριο άρχισε να ξαναλειτουργεί μετά τό 1500μ.Χ., μετά δηλαδή τήν Άλωσι.

Κατά τό έτος 1904 λειτουργούσε σ' αυτό τό άσκητήριο ένας ιερέυς, Κωνσταντίνος Σουσάνης όνομαζόμενος. Αυτός ήταν ψηλός και δυσκολευόταν να εκτελεί τά καθήκοντά του. Ήταν χαμηλή ή όροφή τού σπηλαιού και στενό τό ιερό τού ναΐδριου. Τότε θέλησε να διανοίξει λίγο χώρο. Ένώ όμως οι εργάτες έσκαβαν στή Δυτική πλευρά τού Ναού, εκπληκτοι ανεάλυψαν κρυπτη μέσα εις τήν όποια εφυλάσσετο άθικτο και αναδίδον ευωδία τό ιερό και πάνσεπτο λείψανο τού Όσίου Παταπίου. Η ταυτότης τού λειψάνου ανεγνωρίσθη από μία μεμβράνη δερματίνη πού έγγραφε τό όνομα τού Όσίου. Μετά τήν εύρεση τού λειψάνου, πολλά θαύματα έγιναν και γίνονται μέχρι σήμερα σε εκείνους πού προστρέχονται με πίστη.

“Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΤΑΠΙΟΣ”, Αρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλοπούλου, Έκδ. “ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ”

‘Ο Γέροντας ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ

του Ἑσσεξ

ὁ θεολόγος τοῦ
ἀκτίστου φωτός

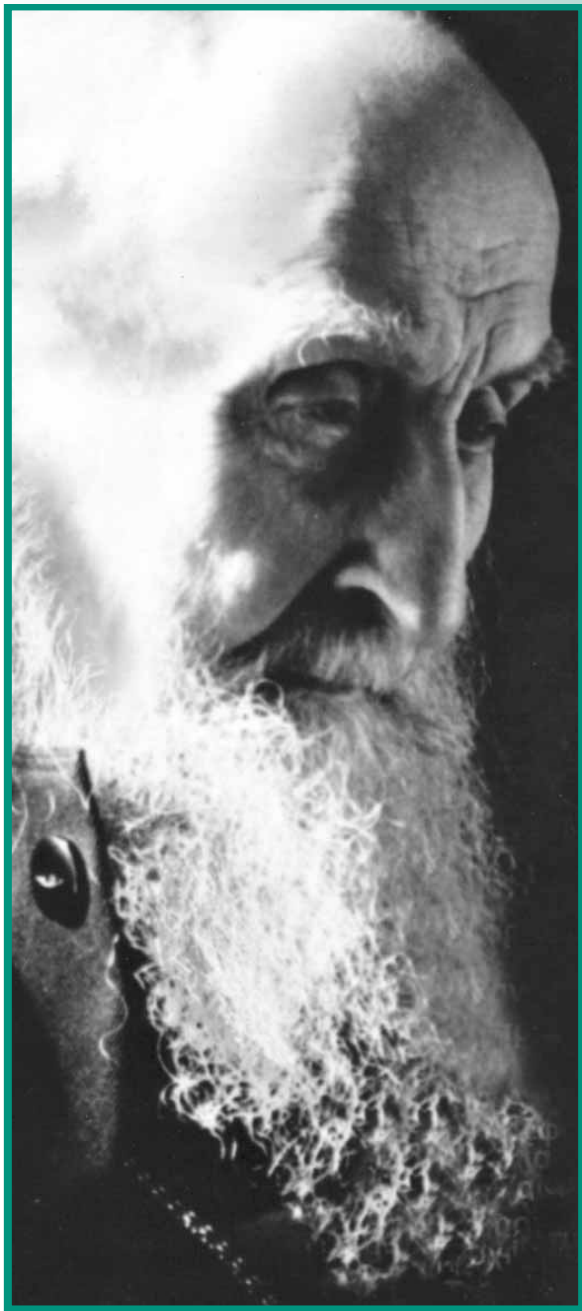
ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

α. Γέννηση-άνατροφη:

Ὁ Γέροντας γεννήθηκε στήν Μόσχα τῆς Τσαρικήσ Ρωσίας ἀπό Ὁρθοδόξους γονεῖς τό 1896, στίς 22 Σεπτεμβρίου, 04:00 ὥρα τό πρωῖ. Ἦταν τό δεύτερο παιδί μιᾶς οἰκογένειας μέ ἄλλα ἐννέα ἀδέρφια. Πέθανε ὁμως τελευταῖος ἀπό ὅλα τ' ἀδέρφια του. Βαφτίστηκε στήν ἐκκλησία τοῦ Σωτήρα καί πήρε τό ὄνομα Σέργιος. Ἀπό τήν παιδική του ἡλικία ἔδειχνε μία σπάνια ἱκανότητα στήν προσευχή. Σάν νέος μάλιστα μποροῦσε νά ἀπαντᾷ σέ θέματα θεολογικά ἀπό αἰῶνων ζητούμενα. Ἔτσι ἀπό νωρίς εἶχε καταληφθεῖ ἀπό ἐπείγουσα ἐπιθυμία νά εἰσχωρήσει στήν καρδιά τῆς θείας αἰωνιότητας.

β. Νεανικές περιπλανήσεις:

Μπαίνει ὡς μαθητής στήν Κρατική Σχολή Καλῶν Τεχνῶν τῆς Μόσχας καί ἐπιδόθηκε στή ζωγραφική. Τήν ἴδια περίοδο ἀπέκτησε ἐνδιαφέρον γιά τόν Βουδισμό καί γενικότερα γιά τήν Ἰνδική Φιλοσοφία. Αὐτή ἡ παιδεία ἄλλαξε τήν πορεία τῆς ἐσωτερικῆς του ζωῆς. Ὁ ἀνατολικός μυστικισμός τοῦ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2007

φαινόταν τώρα βαθύτερος του Όρθοδόξου Χριστιανισμού. Η σύλληψη του Υπερ-προσωπικού Απολύτου του παρουσιαζόταν πιό πειστική παρά του προσωπικού Θεού. Σά νέος έζησε τόν Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και τήν Όκτωβριανή Έπανάσταση του 1918. Τά γεγονότα αυτά τόν οδήγησαν στην ιδέα ότι ή αιτία πού οδηγεί στά δεινά είναι ή

ύπαρξη αυτή καθ' αυτή. Γι' αυτό προσπάθησε νά απογυμνωθεί από όλα τά όρατά ή πνευματικά είδωλα. Στόν τελευταίο όροφο ενός κτιρίου τής Μόσχας βασανιζόταν καθημερινά νά λύσει τά μυστήρια τής ζωής...

Σέ κάποια φάση άρχισε νά άσχολείται μέ τή γιόγκα, αλλά ως φορέας μέρους τής Ρωσορθόδοξης παράδοσης δέν έχασε τήν αγάπη του γιά τήν ωραιότητα τής φύσης. Έπί πλέον σάν καλλιτέχνης είχε μεγάλα προβλήματα γιά νά έργασθεί στή μετεπαναστατική Ρωσία. Γι' αυτό άρχισε νά έπιζητεί τήν μετανάστευση στή Δυτική Ευρώπη.

γ. Στή Γαλλία:

Τό 1921 (25 ετών) φτάνει στή Γαλλία, τό Ευρωπαϊκό κέντρο τών ζωγράφων. Ταξίδεψε και έφθασε πρώτα στήν Ίταλία, όπου θαύμασε τά άριστουργήματα τής Αναγέννησης. Ύστερα και μετά από μία σύντομη παραμονή στό Βερολίνο τής Γερμανίας έφθασε στό Παρίσι, τήν λεγομένη Πόλη του φωτός.

Δόθηκε μέ τήν ψυχή και τό σωμα στή ζωγραφική. Τά έργα του έγιναν δεκτά στά καλλιτεχνικά σαλόνια και πήρε μέρος σέ Έκθέσεις μέ μεγάλη έπιτυχία. Όμως ή καθαρή διάνοηση, δέν του γέμιζε τήν ψυχή. Τότε ξαφνικά θυμήθηκε τήν έντολή του Ίησού γιά τήν αγάπη προς τόν Θεό "έξ' όλης τής καρδιάς και έξ' όλης τής διανοίας".

Έτσι, άν ή ένασχόληση μέ τόν ανατολίτικο μυστικισμό, του ήταν σάν κεραινόσ στό σκοτάδι, ή τωρινή αποκάλυψη ήταν φωτεινή σάν λάμψη!

Διάνοηση χωρίς αγάπη δέν είναι άρκετή. Έτσι τό 1925 (29 ετών), ό Χριστός επικράτησε μέσα του, ... ή προσευχή γιά τόν προσωπικό Θεό ήταν φυλαγμένη στήν καρδιά του και άπευθυνόταν πρώτα και κύρια στόν Χριστό.

Ό ίδιος διηγείται: "Ήμουν στό Παρίσι, τά είχα όλα, ζούσα μέ τόν καλλιτεχνικό κόσμο του Παρισιού και συμμετείχα σέ όλες τίς έκδηλώσεις. Όμως τίποτα δέν μου έδινε χαρά και άνακουφισή. Μετά από κάθε έκδήλωση του καλλιτεχνικού κόσμου, είχα μέσα μου κενό και άγωνία. Ό λογισμός μου, μου έλεγε πώς κάτι πρέπει νά κάμω, γιά νά φύγω από τό άδιέξοδο, πού μέ συνέιχε. Όμως δέν εύρισκε λύση.

Ένα βράδυ, μετά από μία διασκέδαση, άνέ-

βαινα στό σπίτι μου μέ σκυμμένο τό κεφάλι και άργό βήμα. “Έλεγα πώς αυτή ή ζωή είναι βάνανυση, είναι άνιαρή. Τότε σκέφθηκα νά γίνω μοναχός, όμως ποῦ και πώς δέν είχα ιδέα. “Ήμουν Ρώσος έμυγκρέ-πρόσφυγας στή Γαλλία. Έκει ύπήρχαν πολλοί Ρώσσοι, οί όποιοι ίδρυσαν τό Θεολογικό Ίνστιτούτο τοῦ Ἁγίου Σεργίου... Στό Ίνστιτούτο τοῦ Ἁγίου Σεργίου, όλοι μιλοῦσαν γιά Θεό, αλλά Θεό δέν είδα, ενώ όταν πήγα στό Ἅγιον Ὅρος, κανείς δέν μιλοῦσε γιά Θεό και όλα έδειχναν τόν Θεό”.

Εισάγεται στό Ὁρθόδοξο Θεολογικό Ίνστιτούτο τοῦ Παρισιοῦ, μέ τήν έλπίδα νά μάθει πώς νά... προσεύχεται και πώς νά καταπολεμήσει τά πάθη του! Ένα χρόνο οί σπουδές δέν τοῦ έδωσαν τό κλειδί γιά τή ... Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Αποφασίζει λοιπόν νά γίνει μοναχός.

δ. Στό Ἅγιον Ὅρος.

Ὁ νεαρός αλλά έμπειρος στίς άναζητήσεις του σπουδαστής φτάνει τό 1925 στήν Ἀθήνα και μέ καράβι από τόν Πειραιά έγκαταβιώνει στό Ρωσικό Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονα, στά Δυτικά παράλια τοῦ Ἀθῶνα. Στήν ψυχή του αισθανόταν ένα αίσθημα άπελπισίας γιά τόν κόσμο ποῦ άπομακρύνθηκε από τόν Θεό, αλλά και ένα αίσθημα άναστάσεως. “Έτσι ή προσευχή του έγινε ένδυμα και άναπνοή.

Μετά από τέσσερα χρόνια γνωρίζει τό σημαντικότερο πρόσωπο τῆς ζωῆς του στή γῆ, τόν Ἅγιο Ρῶσο γέροντα, Σιλουανό τόν Ἀθωνίτη. Ὁ γέροντας γίνεται πνευματικός του οδηγός. Ὁ ίδιος όμως δέν τολμοῦσε νά όνειρευτεῖ ένα τέτοιο θαῦμα!

Ἐπί όκτώ χρόνια περίπου κάθισε κοντά στόν γέροντα (μέχρι τόν θάνατό του, 24-9-1938). Ὁ Σωφρόνιος έγινε έπιστήθιος αλλά και πιστός μαθητής του γιά πάντα... Ὁρφανός από τόν πνευματικό του και μέ εύλογία τοῦ ήγουμένου τῆς Ι.Μ. και τοῦ Συμβουλίου τῆς, άναχωρεῖ γιά τήν “έρημο” τοῦ Ἁγ. Ὁρους, τά γνωστά Καρούλια. Έκει από φήμες έμαθε γιά τόν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο! Ἡ προσευχή του τότε ενισχύθηκε χάριν όλης τῆς άνθρωπότητας. Προσευχόταν γιά τούς σκοτωμένους, γιά τούς φονιάδες, γιά νά μήν νικήσει τό κακό...

Ἡ άπομόνωσή του πήρε τέλος όταν “ύποχρεώθηκε” κατά κάποιο τρόπο νά γίνει έξομολόγος και πνευματικός πατέρας τῶν άδελφῶν τῆς Ι.Μονῆς τοῦ Ἁγίου Παύλου, Ὁσίου Γρηγορίου, Ὁσίου Σίμωνος Πέτρα, Ὁσίου Ξενοφάντος, αλλά και άλλων κελλιῶν και σκητῶν στά Νοτιοδυτικά παράλια τοῦ Ἀθῶνα. Είχε βέβαια από καιρό άρχίσει νά δέχεται άναχωρητές και έρημίτες όπως και νά κάνει σ’ αὐτούς επισκέψεις. Ἦταν μιá δύσκολη και άκρως επικίνδυνη άποστολή.

Μετά από τέσσερα χρόνια στοῦς βράχους υπάκουσε στή Μονή τοῦ Ἁγ. Παύλου νά ζήσει σ’ ένα σπήλαιο κοντά στό μοναστήρι. Τό σπήλαιο ἦταν στήν άπομόνωση, αλλά είχε και παρεκκλήσιο γιά τούς σπηλαιώτες, λαξευμένο σέ βράχο.

Τό χειμώνα τό νερό έφθανε μέχρι τό κρεββάτι και ούτε φωτιά μποροῦσε ν’ ανάψει! Ἡ έπισφαλής υγεία του τόν άνάγκασε νά τό έγκαταλείψει τόν τρίτο χειμώνα...

ε. Πάλι στήν Γαλλία... εκδότης:

Μετά από αὐτό κατάφυγε στήν ... Γαλλία όπου θά έκανε μιá χειρουργική επέμβαση και θά άποτελείωνε τό βιβλίο ποῦ έγραφε γιά τόν γέροντά του Σιλουανό. Ὑπολόγιζε νά μείνει ένα χρόνο, αλλά ... άλλες οί βουλές τοῦ Κυρίου! Τό 1948 (52 ετῶν) εκδίδει τά χειρόγραφα τοῦ Ἁγ. Σιλουανοῦ μέ άνάλυση τῆς διδασκαλίας του και μέ τήν βιογραφία του. Αὐτή τήν έκδοση τήν φιλοτέχνησε μόνος του! Τό 1952 ακολουθεῖ μιá έντυπη έκδοση. Ὑστερα ακολουθοῦν οί μεταφράσεις στήν Ἀγγλική, Γερμανική, Ἑλληνική, Γαλλική, Σερβική και συνέχεια σέ άλλες γλώσσες. Πρόκειται γιά τό πασίγνωστο βιβλίο “Ὁ Ἅγιος Σιλουανός ό Ἀθωνίτης”, ποῦ σήμερα κυκλοφορεῖ από τό μοναστήρι τοῦ Ἑσσεξ.

Ἐδῶ νά σημειώσουμε και τήν συγγραφή τῶν εξῆς υπόλοιπων βιβλίων: 1) Περί προσευχῆς. 2) Ἀσκησι καί Θεωρία και 3). Ἡ ζωή Του ζωῆ μου.

Ἡ αντίδραση τῶν άσκητῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἦταν πάρα πολύ ενδιαφέρουσα γιά τόν συγγραφέα. Βεβαίωσαν ότι τό βιβλίο ἦταν μιá άληθινή άκτινοβολία τῶν άρχαίων παραδόσεων τοῦ Ἀνατολικοῦ Μοναχισμοῦ. Αναγνώρισαν τόν

Σιλουανό σαν πνευματικό κληρονόμο των μεγάλων πατέρων της Αιγύπτου και Παλαιστίνης!

στ. Στή Μόσχα:

Αυτό τον καιρό επισκέπτεται τη Μόσχα για να προσκυνήσει τους τάφους των γονέων του. Πήγε στην παιδική του γειτονιά, όπου βρήκε τό σπίτι του Δημόσια Ύπηρεσία. Άργότερα έμαθε ότι όλα τὰ ἀδελφια του ήταν στή ζωή (έκτός από τον μεγαλύτερο του αδελφό Βόρι που πέθανε 14 ετών, πριν φύγει από τη Μόσχα). Επέστρεψε στην πατρίδα του σαν καλλιτέχνης και σαν ιερέας. Οί συγγενείς του έμαθαν που λειτουργήσε μία Κυριακή και βρέθηκαν εκεί... Έκτοτε, η πιό μικρή του αδελφή, η Μαρία, τον επισκεπτόταν στο Έσσεξ της Άγγλίας.

Από τό 1967 άρχισε να επισκέπτεται τη Μόσχα κάθε χρόνο, έως τό 1981. Ό γέροντας έδινε πνευματική συμπαράσταση σ' όλους τους συγγενείς του και όχι μόνο...

ζ. Στο Έσσεξ της Άγγλίας.

Τήν εποχή εκείνη (1959 και σέ ηλικία 63 ετών) μέ θαυμαστές συνθήκες, εγκαταβιώνει στο Έσσεξ της Άγγλίας, ιδρύει μία αδελφότητα και άρχικά δεχόταν όποιον ζητούσε την πνευματική του βοήθεια. Άργότερα κίτζει τό Μοναστήρι του Τιμίου Προδρομού. Η ηλικία του και η φθίνουσα ύγεια του τον άναγκασαν να αναθέτει πολλή άπ' τήν δραστηριότητά του στους μοναχούς του. Αυτός άφιερώνεται στή λειτουργία! Είναι γεμάτος μέχρι τὰ χείλη μέ τή γνώση του Θεού. Είναι καθαρός, σπλαχνικός και αυστηρός στίς κρίσεις του, πράγμα που οδηγεί τον άλλο σέ νέες ένδοσκοπήσεις.

Γι' αυτόν η δημιουργία είναι μία άλλη λέξη της έλπίδας. Η Θεία Λειτουργία γινόταν στο ναό των Αγίων Πάντων, η όποία πάντα γέμιζε από πιστούς που έφθαναν (και φτάνουν) από τό Λονδίνο. Οί αιτήσεις, τὰ ειρηνικά άπαγγέλονταν άργά, καθαρά, μέ τή βαθιά φωνή του, μέ προφορά σαφή είτε στήν Άγγλική, είτε στήν Έλληνική ή στή Γαλλική. Τό πρόσωπό του και όλο του τό είναι, περικλείονταν από κάποιο φώς που σκορπούσε ειρήνη και γαλήνη... "Όλος ό κόσμος έφερε φανητό και κατόπιν άκολουθούσε "κοινή τράπεζα"... Στο Μοναστήρι αυτό δημιουργούνται από τότε

πολλοί και δυνατοί δεσμοί φιλίας.

Η κάθε εκδήλωσή του διδασκε να έχουν οι πιστοί τήν άγάπη στήν καρδιά τους. Ήταν φορές που έπαιξε μέ τὰ παιδιά των προσκυνητών. Έλεγε συχνά: "Τὰ παιδιά καταλαβαίνουν πολύ καλά αυτά που τους λές. Πρέπει να τους μιλάς μέ σεβασμό όπως στους μεγάλους, άν και οι μεγάλοι δέν καταλαβαίνουν όπως αυτά!..." Έλεγε, ότι για να μη φύγει ένα παιδί από τό δρόμο της εκκλησίας, δέν φτάνουν μόνο οι καλοί πνευματικοί, αλλά θά πρέπει και οι γονείς να δίνουν τό ανάλογο παράδειγμα στα παιδιά...

Όταν ήθελε να αποφασίσει περί ενός προβλήματος διερωτιόταν: "Τί θά μου έλεγε η Μετανοιά μου και οι πατέρες του Άγίου Όρους;" Εύτυχώς που ό Θεός καταξίωσε τον π. Σαφρόνιο να άποκαλύψει τον πλούτο της Όρθοδόξου παραδόσεως στή Δύση. Εύτύχισε μάλιστα να γνωρίσει τήν επίσημη άναγνώριση της αγιότητος του πνευματικού του πατέρα Σιλουανού τό 1987, αλλά και τον εγκαινιασμό του πρώτου ναού προς τιμήν του όσιου Σιλουανού.

Στίς 11 Ιουλίου του 1993, πλήρης ήμερών (97 ετών) και άφου όργωσε πνευματικά όλη τήν Εύρώπη και πάλεψε στα νιάτα του μέ τίς άξίες της Άπω Ανατολής, κοιμήθηκε "πρός Κύριον". Ό τάφος του γέροντα είναι στο μέσο του κτιστού κοιμητηρίου της Μονής...

η. Αόγοι του γέροντα:

1). "...Κάθε άνθρωπος βλέπει στους άλλους μόνον αυτό, που γνώρισε μέ τήν πνευματική του πείρα για τον εαυτό του. Γι' αυτό η στάση του ανθρώπου προς τον πλησίον του, είναι σίγουρο κριτήριο για τό βαθμό άυτογνωσίας στον όποιο έφθασε.

Όποιος έμαθε από τον ίδιο του τον εαυτό σέ ποιό βάθος και σέ ποιά ένταση μπορούν να φτάσουν οι όδύνες του ανθρώπινου πνεύματος, όταν άποχωριστεί από τό φώς της άληθινής ύπαρξεως, κι όποιος κοντά σ' αυτό έμαθε και τό μεγαλειό του ανθρώπου, όταν βρίσκεται κοντά στο Θεό. Μόνον αυτός γνωρίζει πως κάθε ανθρώπινη ύπαρξη έχει αιώνια άξία, μεγαλύτερη άπ' όλο τον ύπόλοιπο κόσμο..."

(άπό τό βιβλίο "Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΣΙΛΟΥΑΝΟΣ", σελ.105-106).

Ο Άγιος Σιλουανός
ὁ Ἀθωνίτης σέ φωτογραφία

2). “...Ἡ προσευχή τοῦ Ἰησοῦ κατά τήν οὐσίαν αὐτῆς ὑπέρχεται παντός ἐξωτερικοῦ σχήματος, ἐν τῇ πράξει ὁμως οἱ πιστοί ἕνεκα τῆς ἀνικανότητος αὐτῶν νά σταθοῦν ἐν αὐτῇ “καθαρό νοῦ”, ἐπί μακρόν χρόνον, χρησιμοποιοῦν τό κομβοσχόιν χάριν πειθαρχίας.

Ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει τοῦ Ἄθω τό πλέον διαδομένο κομβοσχόινιο φέρει ἑκατό κόμβους διηρημένους εἰς τέσσαρα μέρη τῶν εἴκοσι πέντε κόμβων. Ὁ ἀριθμός τῶν προσευχῶν καί τῶν μετανοῶν καθ’ ἡμέραν καί νύκτα ὀρίζεται ἀναλόγως τῆς δυνάμεως ἑκάστου καί τῶν πραγματικῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς αὐτοῦ...”

(ἀπό τό βιβλίον “Περί προσευχῆς”)

3). “...Εἴμεθα κατηγορηματικῶς πεπεισμένοι ὅτι εἶναι ἀναγκαῖα ἡ χρῆσις τῆς παραδεδομένης Λειτουργικῆς γλώσσης ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς

ἀκολουθίαις. Οὐδόλως ὑπάρχει ἀνάγκη ἀντικαταστάσεως αὐτῆς ὑπό τῆς γλώσσης τῆς καθ’ ἡμέραν ζωῆς, πράγμα ὅπερ ἀναποφεύκτως θά καταβιβάσει τό πνευματικόν ἐπίπεδον καί θά προξενήσει οὕτως ἀνυπολόγιστον ζημίαν.

Εἶναι ἄτοποι οἱ ἰσχυρισμοί περὶ τοῦ δῆθεν ἀκατανόητου διὰ πολλούς συγχρόνους ἀνθρώπους τῆς παλαιᾶς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης, μάλιστα δέ δι’ ἀνθρώπους ἐγγράμματους καί πεπαιδευμένους εἰσέτι. Δι’ αὐτούς ἡ ἐκμάθησις ἐντελῶς μικροῦ ἀριθμοῦ λέξεων, αἵτινες δέν εἶναι ἐν χρήσει εἰς τήν καθ’ ἡμέραν ζωήν, εἶναι ὑπόθεσις ὀλίγων ὥρῶν.

Πάντες ἀνεξαιρέτως καταβάλλουν τεραστίας προσπαθείας διὰ τήν ἀφομοίωσιν πολυπλόκων ὁρολογιῶν διαφόρων τομέων τῆς ἐπιστημονικῆς ἢ τῆς τεχνικῆς γνώσεως, τῆς πολιτικῆς, τῆς νομικῆς καί τῶν κοινωνικῶν ἐπιστημονῶν, γλώσσης φιλοσοφικῆς ἢ ποιητικῆς καί τά παρόμοια.

Διά τι λοιπόν ἀναγκάζομεν τήν Ἐκκλησίαν νά ἀπολέσῃ γλώσσαν ἀπαραίτητον διὰ τήν ἔκφρασιν ὑψίστων μορφῶν τῆς θεολογίας καί τῶν πνευματικῶν βιωμάτων;...”

(ἀπό τό βιβλίον *ΟΨΟΜΕΘΑ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΚΑΘΩΣ ΕΣΤΙ*, Περὶ τῆς λειτουργικῆς γλώσσης, σελ. 375)

4). “...Προσῆλωσε τό νοῦ σου στό Θεό καί θά ᾄθῃ ἡ στιγμή κατά τήν ὁποία θά αἰσθανθεῖς τό ἄγγιγμα τοῦ Αἰωνίου Πνεύματος στήν καρδιά σου. Αὐτό τό θαυμάσιο πλησίασμα τοῦ πανάγιου Θεοῦ, ὑψώνει τό πνεῦμα στίς σφαιρες τοῦ ἄκτιστου Ὄντος καί ὁ νοῦς λαμβάνει πείρα ὅλων ὅσα ὑπάρχουν ἐκεῖ.

Ἡ ἀγάπη ξεχειλίζει σάν ποταμός φωτός σέ ὄλη τήν κτίση. Ἡ φυσική καρδιά αἰσθάνεται αὐτή τήν ἀγάπη σάν πνευματική, μεταφυσική...”

(ἀπό τό βιβλίον “Ἡ ΖΩΗ ΤΟΥ ΖΩΗ ΜΟΥ”, κεφ. Ἡ πείρα τῆς αἰωνιότητος μέ τήν προσευχή, σελ.109).

5). “...Οἱ πιστεύοντες εἰς τόν Χριστόν διὰ πίστεως ἐλευθέρως πάσης ἀμφιβολίας ὡς Θεόν Δημιουργόν καί Θεόν καί Σωτήρα ἡμῶν, ἐν παραφορᾷ μετανοίας, λαμβάνουν πείραν καί τοῦ ἄδου καί τῆς ἀναστάσεως, πρὶν ἢ γευθοῦν τοῦ σωματικοῦ θανάτου.

Ἡ μετάνοια εἶναι ἀπλῶς νοητική προᾶξις, ὡς ἀλλαγὴ τῆς διανοητικῆς ἡμῶν προσεγγίσεως

πρός πᾶν τελούμενον ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἡ ἀλλαγὴ αὕτη, ἡ στροφὴ τοῦ νοός, συνοδεύεται κατὰ φυσικόν τρόπον ὑπὸ αἰσθήσεως πικρίας διὰ τὴν ἀρχαιότητα ἡμῶν καὶ ὑπὸ θλίψεως καρδίας διὰ τὸν χωρισμὸν ἡμῶν ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Θεοῦ...”.

(ἀπὸ τὸ βιβλίον *ΟΨΟΜΕΘΑ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΚΑΘΩΣ ΕΣΤΙ*; *κεφ. Περί μετανοίας, σελ. 69*).

6). “...Ἡ ἀληθινὴ ἐκκλησία διαφυλάσσει πάντα ἄθικτῃ τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ δὲν τὴν κατανοοῦν ὅλοι ὅσοι θεωροῦν τὸν ἑαυτό τους μέλος τῆς Ἐκκλησίας καὶ μιλοῦν μάλιστα ἐξ ὀνόματός της. Γιατί οἱ θύρες τῆς ἀγάπης της εἶναι διάπλατα ἀνοιγμένες γιὰ κάθε ἄνθρωπο, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν πνευματικὴ του πρόοδο, ἀρκεῖ νὰ ὁμολογεῖ πίστη καὶ πόθο γιὰ σωτηρία.

Γι’ αὐτὸ στὴ δεδομένη ἐμπειρικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας παρουσιάζεται πάντα μιὰ ἀνάμειξη τῆς ἀλήθειας πού ἐκδηλώνεται στὴν ἀγιότητα τοῦ βίου, μὲ τὴν ἀναλήθεια πού εἰσάγεται ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες τῶν ἀσθενῶν μελῶν της, χωρὶς ν’ ἀποκλείονται καὶ ὀρισμένοι ἐκπρόσωποι τῆς ἁγίας ἱεραρχίας...”.

(ἀπὸ τὴν ἰστοσελίδα www.rel.gr)

Η συναναστροφὴ του γιὰ χρόνια μὲ ἓναν ἄνθρωπο ὅπως τὸν Ἅγιο Σιλουανὸ πού ἔφερε μέσα του “καὶ τὸν Θεὸ καὶ τὴν ἀνθρωπότητα”, καὶ τοῦ ἄνοιξε ἀσυνήθιστες προοπτικές. Ἀναφέρει ὁ ἴδιος ὁ Γέροντας χαρακτηριστικὰ, σὲ μία μαρτυρία του σχετικὰ μὲ τὶς συναντήσεις του μὲ τὸν Ἅγιο Σιλουανό:

“Υπῆρχαν ἐρωτήματα πού μὲ βύθιζαν μέσα σὲ ἀπορίες καὶ τοῦ τὶς ἔθεσα καὶ μὲ βοήθησε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον νὰ τὰ ἀπαντήσω. Τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα ζητᾶμε στὴν προσευχὴ τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ἀξιώσει ὁ Θεὸς “ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταυτῇ-ἢ ἐν τῇ νυκτὶ ταυτῇ-ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς”. Λοιπὸν, τὸν ρώτησα:

“Πῶς, ζώντας σ’ αὐτὸν τὸν κόσμον, πού εἶναι ὑπερβολικὰ δυναμικός καὶ βυθισμένος στὴν ἀπελπισία μποροῦμε νὰ ζοῦμε δίχως νὰ ἁμαρτάνουμε; Πῶς μποροῦμε νὰ ἀποφύγουμε τὴν ἁμαρ-

τία;” Εἶχα ἀκόμη καὶ ἄλλες ἐρωτήσεις, ὅπως εἶναι οἱ ἐξῆς:

“Πῶς μποροῦμε νὰ εἴμαστε σίγουροι ὅτι τὸ πνεῦμα πού ἐνεργεῖ μέσα μας εἶναι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα πού ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρὸς”;

“Ποιά κατάσταση τοῦ πνεύματός μας δείχνει ὅτι εἴμαστε ἀληθινὰ ἢ εἰκόνα τοῦ Ζώντος Θεοῦ”;

Πῶς ἀπάντησε σὲ αὐτές τὶς ἐρωτήσεις;

Δὲν τὰ συγκράτησα ὅλα, οὔτε ἔκανα πράξι ὅλα ὅσα ἔμαθα ἀπὸ τὸν Γέροντα (*Ἅγιο Σιλουανὸ*) καὶ γι’ αὐτὸ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ πραγματεύομαι αὐτὰ τὰ θέματα· ἀλλὰ μὲ τὴ βοήθεια τῆς προσευχῆς του θὰ σᾶς πῶ λίγα αὐτὰ πού μὲ δίδαξε.

Ὡς πρὸς τὸ πρῶτο σημεῖο “πῶς νὰ ἀποφύγουμε τὴν ἁμαρτία” ὁ Χριστὸς ἀποκάλυψε αὐτὸ τὸ μυστήριον στὴν ἁγία ζωὴ τοῦ Γέροντος Σιλουανοῦ μὲ τὴν ἐπιταγὴ Του: “Κράτει τὸν νοῦ σου εἰς τὸν Ἄδην καὶ μὴ ἀπελπίζου”. Μόλις ἄκουσα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Γέροντος ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς τοῦ ὑπέδειξε πῶς μπορεῖ νὰ νικηθεῖ ἡ ἁμαρτία, ἡ ἐκτίμησή μου γιὰ αὐτὸν καὶ ἡ ἀπόλυτη πίστη μου στὴν ἀγιότητά του μὲ ἐπεισαν ὅτι αὐτὴ ἡ ἔκφραση εἶχε πραγματικὰ προέλθει ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Χριστό. Καὶ προσπάθησα νὰ ἐφαρμώσω αὐτὴν τὴν ἀρχὴ στὴ δική μου τὴν ζωὴ.

Τὸ πνεῦμα συνέχεται ἀπὸ φόβο ὅταν θεωρεῖ τὴν ἀγιότητα τοῦ Θεοῦ καὶ συνειδητοποιεῖ τὴν ἴδια στιγμὴ τὴν δική του πλήρη ἀναξιοτητα νὰ ἐνωθεῖ κάποτε μὲ ἓναν τέτοιο Θεό. Ἡ γνώση ὅτι εἴμαστε ὑπὸ τὴν δουλειὰ τῶν ἁμαρτιῶν μας, μᾶς ἀπελπίζει. Τότε ἡ προσευχὴ μας γεμίζει ἀπὸ δάκρυα. Ὅταν καταδικάζουμε ἑσὶ τὸν ἑαυτόν μας στὸν Ἄδην, ἀπογυμνωμάστε ἀπὸ κάθε τί γήινο καὶ πρόσκαιρο, ἀφοῦ μόνον ἡ αἰωνιότητα ἐκτείνεται μπροστὰ μας. Ἡ ἁμαρτία ἔχει φυλακισθεῖ, ἔχει ἀναχαιτισθεῖ. Δὲν ὑπάρχει πιά ὑπερηφάνεια, οὔτε μίσος, οὔτε φόβος· οὔτε ἀναζητήση δόξας, πλοῦτου ἢ ἐξουσίας. Μόνον ὁ κίνδυνος νὰ πέσουμε στὴν αἰώνια ἀπόγνωση. Ἀλλὰ φθάνοντας σ’ αὐτὸ τὸ σημεῖο σταματοῦμε: **“καὶ μὴ ἀπελπίζου”**. Τότε, ἂν συνεχίσουμε, συναισθανόμενοι τὴν ἀναξιοτήτά μας, ὄντας σὲ μιὰ κατάστασι τοῦ πνεύματός μας πού ἀνταποκρίνεται στὴν πραγματικότητα, ἐπιτρέπουμε στοῦ Πνεύματος τῆς Ἀληθείας πού ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρὸς νὰ δημιουργήσῃ μιὰ σχέση μὲ τὶς καρδιές μας.

Στή συνέχεια, διαβάζοντας τό Εὐαγγέλιο μέ πολλή προσοχή, παρατηροῦσα κάποια ὁμοιότητα μεταξύ τῆς ἐντολῆς τοῦ Κυρίου πρὸς τόν Ἅγιο Σιλουανό καί τῆς συμπεριφορᾶς πού Ἐκείνος υἰοθέτησε πάνω στή γῆ. Ὁ Χριστός ποτέ δέν ἀμάχησε: “Ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου... ἐν ἐμοί οὐκ ἔχει οὐδέν”. Ἄν καί δέν ὑπάρχει ταυτότητα μεταξύ Ἐκείνου καί ἡμῶν, ὅμως δίχως ἀμβιβολία ὑπάρχει μία ἀναλογία. Ὁλόκληρη ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἀληθινοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἄνθρώπου, πού εἶναι καθ’ ὅλα ὁμοιος μέ ἐμᾶς, ἀκόμα καί ὅτι μποροῦσε νά τόν πειράξει ὁ σατανᾶς, μᾶς δείχνει πὼς εἶναι δυνατὸν νά υπερνικήσουμε κάθε ἁμαρτία: “ἐν ᾧ γάρ πέπονθεν αὐτός πειρασθεῖς, δύναται τοῖς πειραζομένοις βοηθῆσαι”. Ἀκολουθώντας τὴν διδασκαλία του καί τό παράδειγμά του,

ἀντιλαμβανόμεστε ὅτι εἴμαστε λυτρωμένοι ἀπὸ τὴν ἐνέργεια τῶν ἁμαρτωλῶν παθῶν μέσα μας-ἢ ὑπερηφάνεια καί ἡ ἀπόγνωση ἐγκαταλείπουν τίς καρδιές μας. Γνωρίζουμε, σύμφωνα μέ τὰ γραπτά τοῦ Γέροντος, ὅτι ὅταν ἔκανε αὐτὸ πού τόν εἶχε συμβουλέψει ὁ Χριστός, τό πνεῦμα του εἰσερχόταν μέσα στή σφαῖρα τῆς καθαρᾶς προσευχῆς καί τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ μαρτυροῦσε στήν καρδιά του τὴν σωτηρία του καί τοῦ χάριζε τὴν ἐμπειρία μιᾶς μορφῆς ἀναστάσεως.

“Κράτει τὸν νοῦν σου εἰς τὸν Ἄδην καὶ μὴ ἀπελπίζου”. Αὐτὴ εἶναι ἡ κύρια ὁδὸς πού ὁδηγεῖ στὸν κόσμο τῆς θείας ἀγιότητος.”

(ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἄρθρο: “Συζήτηση μέ τὸ Γέροντα Σωφρόνιο τοῦ Ἑσσεξ γιὰ τὸν Ἅγιο Σιλουανὸ τὸν Ἀθωνίτη”, περιοδικὸ “Πεμπτουσία” τ. 24, Αὔγουστος-Νοέμβριος 2007)

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΤΕΓΡΑΨΕ ΣΤΟ ΑΓΙΟΛΟΓΙΟ ΤΟΝ Π. ΓΕΩΡΓΙΟ ΚΑΡΣΛΙΔΗ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος συναρίθμησε μετὰ τῶν Ἁγίων τῆς πίστεώς μας τὸν ἀείμνηστο Ἱερομόναχο π. Γεώργιο Καρσλίδη, μετὰ τὴν ἐμπεριστατωμένη πρόταση τοῦ Μητροπολίτη Δράμας Παύλου. Ὁ π. Γεώργιος Καρσλίδης τιμᾶται ἤδη ὡς Ἅγιος ἀπὸ τὴ συνείδηση τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν μας στή Μακεδονία ἀλλὰ καί σέ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος.

*Ἐφημερίδα “Στύλος Ὁρθοδοξίας”
Τεύχος Νοεμβρίου 2007*

ΘΑΥΜΑΣΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΚΑΙ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΜΕΡΟΣ Β΄

Του Ἀρχιμανδρίτου Αὐγουστίνου Σύρου, Θεολόγου

Πως ἔχουμε ἀναφέρει καί στό προηγούμενο τεύχος, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀλλά καί ἄλλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅταν δέχθηκαν γιά τό ἔργο τους δριμυτάτους πολέμους ἐκ μέρους διαφόρων ψευδαδέλφων, ἀμύνθηκαν καί ὑπερασπίστηκαν τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ. Πῶς τό ἔκαναν αὐτό; Ἀποκαλύπτοντας διάφορα θαυμαστά γεγονότα πού ἐπίτελεσε ὁ Θεός στή ζωή τους, στέλνοντας δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἕνα μήνυμα πρὸς ὅλους τοὺς ἐπικριτές τους, ὅτι δηλαδή ὁ Θεός στηρίζει αὐτούς καί τό ἔργο τους, τό ὁποῖο εἶναι ἔργο Θεοῦ καί ὄχι ἀνθρώπων. Ἔτσι ὁ Παῦλος καί οἱ ἅγιοι στήριξαν τήν πίστη τῶν χριστιανῶν πού οἱ ἐπικριτές τους προσπαθοῦσαν νά κλονίσουν.

Ἀποκαλύπτοντας κι ἐμεῖς διάφορα θαυμαστά γεγονότα πού ἔχουν συμβεῖ στή ζωή τοῦ Γέροντός μας π. Νεκταρίου Μουλατσιώτη, ἕνα στόχο ἔχουμε, νά στηρίξουμε τήν πίστη ὄλων αὐτῶν τῶν χριστιανῶν πού στήριξαν καί στηρίζουν τό ἔργο τοῦ Γέροντα, τό ὁποῖον ἀποδεικνύεται περίτρανα, μέσω ὄλων αὐτῶν τῶν θαυμαστῶν σημείων καί γεγονότων πού ἀδιάφυστοι μάρτυρες εἴμαστε ἐμεῖς, ἀλλά καί πλῆθος ἀνθρώπων πού τά ἔχουν βιώσει, ὅτι εἶναι ἔργο Θεοῦ.

Ἄς ἀναφέρουμε καί σήμερα μερικά ἀπό αὐτά τά θαυμαστά καί ἀληθινά γεγονότα:

ΤΑ ΧΟΡΤΑ ΔΕΝ ΤΡΩΓΟΝΤΟΥΣΑΝ

Τό ἱεραποστολικό Σωματεῖο πού ἴδρυσε στήν Ἡλιούπολη ὁ Γέροντάς μας π. Νεκτάριος Μουλατσιώτης, πραγματοποιοῦσε τή δεκαετία τοῦ '80 διάφορα προσκυνήματα σέ μοναστήρια τῆς Ἑλλάδος. Σέ ἕνα ἀπό αὐτά τά προσκυνήματα τῆς Ἑλλάδος, ἐπισκεφθίκαμε τό Μοναστήρι τῆς Ἁγίας Μαρίνας στό Σοφικό Κορινθίας. Ἀκολου-

θησε στό προσκυνήμα καί ὁ π. Νεκτάριος. Ὅταν φθάσαμε στό μοναστήρι, μᾶς εἶπε ὅτι θά παραμείνουμε περίπου μία ὥρα. Ὁ κόσμος ἀφροῦ προσκύνησε πρῶτα στόν ἱερό Ναό, ἔλαβε τό μοναστηριακό κέρασμα πού πρόσφεραν οἱ μοναχές. Κάποιες κυρίες ὁμως ξέκοψαν ἀπό τοὺς ὑπόλοιπους προσκυνητές καί βγήκαν ἐκτός Μονῆς μαζεύοντας χόρτα μέσα ἀπό τά χωράφια. Ὁ χρόνος κύλησε γρήγορα καί σέ μία ὥρα βρεθήκαμε σχεδόν ὅλοι μέσα στό ποῦλμαν, ἐκτός τῶν κυριῶν ἐκείνων οἱ ὁποῖες συνέχιζαν νά μαζεύουν χόρτα. Ἄρρησαν τουλάχιστον μισή ὥρα... Ὅταν ἔφθασαν οἱ κυρίες, ὁ Γέροντας τοὺς ἔκανε παρατήρηση ὅτι δέν ἦταν σωστό νά καθυστερήσουν ἕνα ὀλόκληρο ποῦλμαν γιά νά μαζέψουν ἐκείνες χόρτα. Τελειώνοντας δέ τήν παρατήρηση τοὺς λέγει: «Αὐτά τά χόρτα δέν ἔχουν εὐλογία, θά εἶναι τόσο πικρά πού δέν θά μπορέσετε νά τά φάτε». Πράγματι! Καμμία ἀπό τίς κυρίες δέν μπόρεσε νά φάει τά χόρτα, ἦταν τόσο πικρά πού δέν τραγόντουσαν καί τά πέταξαν, ὅπως ὁμολόγησαν οἱ ἴδιες!

ΓΙΑ ΤΟ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟ

Ὅταν μετατέθηκε ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου Ἀλέξανδρος στήν Ἱερά Μητρόπολη Μαντινείας καί Κυνουρίας, ἐξελέγη ἀπό τήν Ἱεραρχία νέος Μητροπολίτης Ναυπάκτου, ὁ Ἠγούμενος τοῦ ὁσίου Λουκά Ἀρχιμ. Νικόδημος. Νέος κληρικός, δραστήριος, ἀπλός καί ταπεινός. Ὁ Γέροντάς μας πατήρ Νεκτάριος τόν συνεχάρη γιά τήν ἐκλογή του καί συμμετεῖχε καί στήν ἐνθρόνισή του. Ὅταν ἐπέστρεψε στό Μοναστήρι εἶπε στοὺς πατέρες: «Κρίμα, ὁ νέος Μητροπολί-

της δέν θά καθίσει στό θρόνο του περισσότερο από 40 μέρες. Είδα τό θρόνο του μετά τίς 40 ἡμέρες νά εἶναι κενός. “Ἡ θά πεθάνει ἢ θά μετατεθεῖ καί αὐτός”. Τηλεφώνησε μάλιστα καί στό μοναστήρι τῆς Μεταμορφώσεως Σωτήρος Ναυπάκτου καί τούς εἶπε τό τί εἶχε δεῖ. Πράγματι! Ἐπαληθεύθηκε κατά γράμμα. Ὁ Μητροπολίτης σέ 40 μέρες σκοτώθηκε σέ αὐτοκινητιστικό δυστύχημα καί ὁ θρόνος τῆς Ναυπάκτου ἔμεινε κενός.

ΕΣΥ ΜΗ ΜΙΑΣ ΓΙΑΤΙ...

Τὸ Μοναστήρι μας ταλαιπωρήθηκε γιά πολλά χρόνια καθ’ ὅτι δέν εἶχε νερό. Οἱ αἰτίσεις τοῦ Γέροντα γιά ὑδροδότηση τῆς Μονῆς πρὸς τό Κοινοτικό Συμβούλιο ἀπορρίπτονταν συνεχῶς. Κάποια στιγμή, ἀφοῦ συννεοήθηκε μέ τόν Πρόεδρο τοῦ χωριοῦ κατέθεσε καί νέα αἴτηση.

Δυστυχῶς ὁμως τά μέλη τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου ἦταν ὅλα ἀρνητικά. Ἰδιαιτέρα ἀρνητικός ἦταν ὁ κ. Γιαννόπουλος Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος πρὶν ξεκινησε τό Κοινοτικό Συμβούλιο διεπληκτίζετο μέ ἄλλους Τριχορφιώτες πού εἶχαν πάει νά παρακολουθήσουν τό Κοινοτικό Συμβούλιο καί πού ζητοῦσαν νά ὑδροδοτηθεῖ ἡ Μονή. Ἀκούγοντάς τον ὁ Γέροντας γυρίζει καί τοῦ λέγει: “Ἐσύ καλά κάθεσαι ἐκεῖ, μή μιλάς καί χάσεις τήν ψυχή σου γιατί σέ λίγες ἡμέρες θά εἶσαι στόν Ἅγιο Ἀθανάσιο (κοιμητήριο τοῦ χωριοῦ).

Δέν πέρασαν σχεδόν οὔτε πενήντα μέρες καί ἡ καμπάνα τοῦ χωριοῦ χτύπησε πένθιμα, ὁ κ. Γιαννόπουλος Ἰωάννης εἶχε ἀναχωρήσει γιά τήν αἰώνια ζωή. Τό δέ σῶμα του ἐτάφη στόν Ἅγιο Ἀθανάσιο.

Ο ΙΕΡΕΑΣ ΞΑΝΑΒΡΗΚΕ ΤΗ ΦΩΝΗ ΤΟΥ

Ο ἱερέας τοῦ Τριχορφου Φωκίδος ὀνομάζεται Νικόλαος Τσουνής. Ἐνας ἀπλός καί ταπεινός κληρικός ὁ ὁποῖος ἐκτελεῖ μέ ἀγάπη τά καθήκοντά του στήν ἐνορία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου. Μετά ἀπό κάποια οἰκογενειακή δοκιμασία ὁ π. Νικόλαος ἔχασε τή φωνή του. Ὁ Γέροντας δέν τό γνώριζε τό γεγονός αὐτό. Τηλεφώνησε ἐντελῶς τυχαῖα στό σπίτι τοῦ ἱερέως καί τόν ζήτησε γιά νά τόν ρωτήσει κάποιο θέμα.

Ἡ κόρη του Ἀσημίνα ἀπάντησε στό Γέροντα ὅτι ὁ πατέρας της δέν μπορεῖ νά μιλήσει. Θεώρησε ὁ Γέροντας ὅτι ἐπειδή ἦταν μεσημέρι μάλλον θά ἔτρωγε καί εἶπε ὅτι θά τηλεφωνοῦσε καί πάλι τό ἀπόγευμα. Πράγματι, ξανατηλεφώνησε κατά τίς 7 ἡ ὥρα, ἀλλά καί πάλι ἡ κόρη τοῦ π. Νικολάου ἀπάντησε στό Γέροντα ὅτι ὁ πατέρας της δέν μπορεῖ νά μιλήσει. Τότε ὁ Γέροντας ρώτησε τί συμβαίνει. Ἐκεῖνη τοῦ ἐξήγησε ὅτι ὁ πατέρας της ἔχει χάσει ἐδῶ καί ὄρες τήν φωνή του. “Πάρε γρήγορα τόν πατέρα σου καί φέρον νά τόν σταυρώσω”, τῆς εἶπε ὁ Γέροντας. Πράγματι σέ λίγα λεπτά συναντήθηκαν ὁ π. Νικόλαος, ἡ Ἀσημίνα καί ὁ Γέροντας. Ὁ π. Νικόλαος ἔκλαιγε καί ἀγκάλιασε τό Γέροντα. “Κάνε τήν προσευχή σου π. Νικόλαε καί ὅλα θά πάνε καλά”. Ἐβγαλε τότε τόν ἐπιστήθιο σταυρό του ὁ Γέροντας καί τόν σταύρωσε στίς φωνητικές χορδές, στόν λαμό. Ἐκεῖνη τή στιγμή ἀμέσως ὁ π. Νικόλαος ἀπέκτησε καί πάλι τή φωνή του. Ψεύδιζε ὁμως. Καί ὁ Γέροντας τοῦ λέει: “Ἐλα πάλι αὔριο τό πρωῖ νά σέ σταυρώσω καί θά μιλήσεις καλά”. Τό πρωῖ ὁ π. Νικόλαος ἐπανήλθε, τόν σταύρωσε γιά δεύτερη φορά ὁ Γέροντας καί ἡ γλῶσσα του λύθηκε. Εἶχε γίνει ἐντελῶς καλά!

ΘΑ ΕΡΘΕΙ ΚΑΙ Η ΣΕΙΡΑ ΣΑΣ

Στό βιβλίο “Βίος τῶν Ἁγίων Τιμοθέου καί Μαύρας” πού ἔχει ἐκδόσει ὁ κ. Ἀντώνιος Ἀλεξόπουλος (γραμματεὺς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τῆς ἐνορίας Ἁγίων Τιμοθέου καί Μαύρας Ἡλιούπολης)-Ἡλιούπολη 1995 ἀναφέρει στή σελίδα 102 καί 103: “Ἐνῶ προχωροῦσε τό ἔργο τοῦτο (τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Ναοῦ) παρουσιάστηκε καί ὑπέβαλε γραπτῶς τήν παραίτησή του ἀπό μέλος τοῦ Συλλόγου ὁ Ἀρχιμ. Νεκτάριος Μουλατωῆτης. Ἐνας ἀπό τά ἰδρυτικά μέλη τοῦ Συλλόγου καί τά πιό δραστήρια... Ἡ παραίτησή του ἔγινε ὁμόφωνα ἀποδεκτὴ... Ἡ διαγραφή του ἀπό τό μητρώο Συλλόγου ἔγινε μέ ἀπόφαση τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου στίς 4/8/1987 καί καταγράφηκε στά πρακτικά τῆς συνεδρίασης. Ἐκτοτε δέν ἀσχολήθηκε ξανά μέ τόν ἱερό Ναό τῆς Ἁγίας Μαύρας. Μοῦ ἔρχεται ὁμως κατὰ νοῦ μία φράση

πού είχε πει προφητικά ο π. Νεκτάριος αποχωρών από την αϊθουσα: “Τώρα αποχωρώ εγώ, εξαιτίας του π. Ιωάννη, θά έλθει όμως και ή σειρά σας!”. Και προσθέτει ο συγγραφέας του βιβλίου: “Τότε δέν είχαμε δώσει στα λόγια του την πρέπουσα σημασία”. Διότι τά λόγια του π. Νεκταρίου έπαληθεύθησαν κατά γράμμα, αφού απομακρύνθησαν σχεδόν όλα τά μέλη εξαιτίας του π. Ιωάννη.

ΠΗΓΑΙΝΕ ΚΑΙ ΘΑ ΓΙΝΕΙΣ ΚΑΛΑ

Οκ. Σάκκος Γεώργιος από τό Άγιρίνιο είχε λευχαιμία και ήλθε στό μοναστήρι μας για νά παρακαλέσει τόν Άγιο Σεραφεΐμ τόν Ιαματικό νά τόν θεραπεύσει. Παρακάλεσε δέ και τόν Γέροντα νά τόν σταυρώσει μέ τόν επιστήθιο σταυρό του. Αφού τόν σταύρωσε ο Γέροντας του είπε: “Πήγαινε και θά γίνεις καλά. Ο Άγιος θά επέμβει.” Όπως και έγινε πράγματι καλά.

ΤΗΝ ΕΦΕΡΑΝ ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΕΦΥΓΕ ΠΕΡΠΑΤΩΝΤΑΣ

Ηκ. Άγγελική Ναστούλη από τήν Κάτω Άχαΐα Πατρών ήταν 31 ετών όταν τήν έφεραν σχεδόν σηκωτή στό μοναστήρι μας, διότι ο χόνδρος της σπονδυλικής της στήλης, όπως είχαν αποφανθεί οι γιατροί, είχε φαγωθεί και δέν μπορούσε πλέον νά περπατήσει. Στίς 18 Απριλίου του 1996 μέσα στον Ίερό Ναό του Άγιου Σεραφεΐμ ζητούσε τήν βοήθεια του Άγιου νά τήν θεραπεύσει. Παρακάλεσε δέ και τόν Γέροντά μας νά τήν σταυρώσει μέ τόν επιστήθιο σταυρό του. Ο Γέροντας σταυρώνοντάς την τής είπε: “Τώρα είστε καλά. Μπορείτε και περπατάτε. Περπατείστε”. Αμέσως εκείνη άρχισε νά περπατά μέσα στό Ναό δοξάζοντας τόν Άγιο Σεραφεΐμ, τόν Θεό και ευχαριστώντας τόν Γέροντα. Έτσι έφυγε περπατώντας από τό Μοναστήρι μας.

ΝΑ ΤΡΩΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΑΝΤΙΔΩΡΟ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ, ΝΑ ΠΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΑΓΙΑΣΜΟ ΚΑΙ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΚΑΛΑ.

Ηκ. Μήλα Άθανασία ήταν από τό Ψαροφάι Πατρών. Μία εύσωμη γυναίκα ή οποία άσθένησε ξαφνικά και πολύ σύντομα από 70 και

πλέον κιλά πού ήταν έφτασε 38 και συνέχιζε νά αδυνατίζει. Τά παιδιά της είχαν άκούσει για τόν Γέροντά μας και έφτασαν για νά αναζητήσουν στην Μονή μας τήν βοήθεια του Άγιου Σεραφεΐμ. Περιέγραψαν τήν κατάσταση τής κ. Άθανασίας πού ένοσηλεύετο στό Νοσοκομείο χωρίς νά μπορεί νά φάει ή νά πιει κάτι. Ο Γέροντας τούς έδωσε τότε αντίδωρο από τή Θεία Λειτουργία τής Κυριακής, άγιασμό και λαδάκι από τό καντήλι του Άγιου Σεραφεΐμ και τούς είπε: “Νά τής δίνετε νά τρώει κάθε μέρα έστω κι ένα μικρό ψίχουλο από τό αντίδωρο, νά πίνει έστω και μία σταγόνα άγιασμό και βάλτε λαδάκι στό μέτωπό της και θά γίνει καλά”. Πράγματι! Η κ. Άθανασία μόλις έφαγε λίγο από τό αντίδωρο, ήπιε τόν άγιασμό κι έβαλε επάνω της τό λαδάκι του Άγιου Σεραφεΐμ άρχισε άμέσως νά παίρνει κιλά. Έπισκέφθηκε πολλές φορές τήν Ίερά Μονή μας για νά ευχαριστήσει τόν Άγιο και τόν Γέροντά μας. Άλλά και ο Γέροντας τήν επισκέφθηκε στό σπίτι της. Έφθασε ή κ. Άθανασία και πάλι τά 76 κιλά! Κοιμήθηκε μετά από πολλά χρόνια έχοντας χριστιανικά τέλη.

ΑΠΕΚΤΗΣΕ ΔΙΔΥΜΑ

Οκ. Ιωάννης Η..., από τό Μεσολόγγι λίγο μετά τό γάμο του επισκέφθηκε τήν Ίερά Μονή μας μαζί μέ τή σύζυγο του για νά παρακαλέσουν τόν Άγιο Σεραφεΐμ νά τούς χαρίσει ένα παιδάκι. Ζήτησαν δέ και από τό Γέροντα νά τούς σταυρώσει μέ τόν επιστήθιο σταυρό του, διότι είχαν άκούσει ότι πολλοί άνθρωποι τούς όποιους έσταύρωσε, έγιναν καλά ή απέκτησαν παιδιά. Πράγματι ο Γέροντας τούς σταύρωσε και παρακάλεσε τόν Άγιο Σεραφεΐμ νά εκπληρώσει τήν επιθυμία τους. Τήν ίδια ημέρα ή σύζυγος συνέλαβε και απέκτησε δίδυμα τά όποια έφεραν και βάπτισαν στό μοναστήρι μας.

Ο ΟΓΚΟΣ ΑΠΟΞΗΡΑΝΘΗΚΕ

Ηκ. Νικολακοπούλου Μαρία από τήν Όμβρυνά Πατρών είχε έναν όγκο στους λεμφαδένες της. Μέ μεγάλη πίστη ήλθε στό Μοναστήρι μας ζητώντας τήν βοήθεια του Άγιου Σεραφεΐμ του Ιαματικού. Παρακάλεσε δέ και τό Γέρο-

να νά τή σταυρώσει μέ τό Τίμο Ξύλο πού ἔχει μέσα ὁ ἐπιστήθιος σταυρός του. Ὁ Γέροντας προσευχήθηκε καί τήν σταύρωσε. Μετά ἀπό καιρό ἡ κ. Νικολακοπούλου ἐπανήλθε στό μοναστήρι δοξάζοντας τόν Θεό. Ὁ ὄγκος εἶχε ἀποξηρανθεῖ καί ἡ κ. Μαρία ἦταν πλέον καλά.

**ΒΑΛΤΕ ΑΓΙΑΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ
ΘΑ ΛΑΒΕΙ ΑΜΕΣΩΣ
ΤΗ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΤΟΥ ΘΕΣΗ**

Ηκ. Αἰκατερίνη Κολοκυθά ἀπό τήν Ἡλιούπολη τῶν Ἀθηνῶν ἦταν ἔτοιμη νά γεννήσει. Ὑπῆρχε ὁμως μεγάλη δυσκολία, διότι τό παιδί δέν ἔπαιρνε τήν κατάλληλη θέση καί ὁ χρόνος κυλοῦσε. Οἱ γιατροί τῆς ἀνακοίνωσαν ὅτι θά τῆς πάρουν τό παιδί μέ καισαρική. Τότε οἱ συγγενεῖς τῆς τηλεφώνησαν ἀμέσως στόν Γέροντα καί ζήτησαν τήν βοήθειά του. Ὁ Γέροντας τούς εἶπε: “Πηγαίνετε στό πατρικό μου σπίτι καί πᾶρτε τόν ἀγιασμό τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ καί νά τόν βάλετε πάνω στήν κοιλιά τῆς. Τό παιδί θά γυρίσει ἀμέσως καί θά γεννηθεῖ φυσιολογικά”. Οἱ συγγενεῖς πῆγαν ἀμέσως στήν πατρική οἰκία τοῦ Γέροντα καί ζήτησαν ἀπό τήν μητέρα του τόν ἀγιασμό τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ. Μόλις ἄλειψαν τήν κοιλιά τῆς κ. Αἰκατερίνης ἔγινε ὅπως εἶχε πει ὁ Γέροντας, τό παιδί ἔλαβε τήν κανονική του θέση καί γεννήθηκε φυσιολογικά.

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΑΚΟΜΑ ΤΗΝ ΑΝΑΜΕΝΟΥΝ

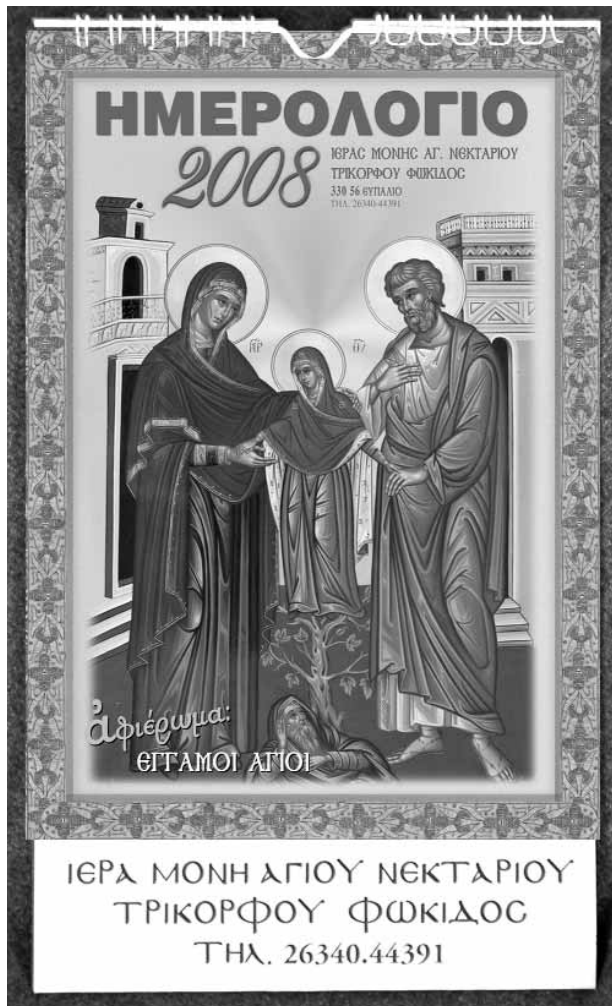
Ηκ. Κωνσταντίνα Ἐμμανουηλίδου ἀπό τό Αἰγάλεω Ἀθηνῶν, τόν Μάϊο τοῦ 1996, εἶχε κλείσει θέση στό Νοσοκομεῖο γιά νά κάνει ἐγχείρηση στή μέση τῆς, καθότι τῆς εἶχε φύγει ὁ δίσκος ἀπό τήν σπονδυλική τῆς στήλη. Ἀποτέλεσμα ἦταν νά μήν μπορεῖ νά περπατήσει φυσιολογικά γι’ αὐτό καί βιάδιζε κουτσαίνοντας ἢ ἦταν ἀναγκασμένη νά μένει γιά μέρες ἀκίνητη στό κρεβάτι. Ἡ κατάσταση τῆς εἶχε χειροτερέψει. Ὁ Γέροντας ἔκείνες τῆς ἡμέρες ἦταν στήν Ἀθήνα καί εἶχε ἐπισκεφθεῖ τήν οἰκία τοῦ Εὐάγγελου καί τῆς Γιαννούλας Φωτάκη, Λεβαδείας 1, στόν Πειραιᾶ. Ἡ κ. Φωτάκη ἦταν κουμπάρα τῆς κας Ἐμμανουηλίδου, γι’ αὐτό καί τήν εἰδοποίησε ἄν μποροῦσε

νά ἔλθει στό σπίτι τῆς ὅπου γιά λίγες ὥρες θά ἔμενε ὁ Γέροντας. Πράγματι ὁ σύζυγος τῆς κ. Ἐμμανουηλίδου σέ λίγο κατέφθασε ἔχοντας ἀγκαλιά τή σύζυγό του, ἡ ὁποία ἀδυνατοῦσε ν’ ἀνέβει τά σκαλιά τοῦ πρώτου ὀρόφου. Ὁ Γέροντας προσευχήθηκε στόν Ἅγιο Σεραφεῖμ τοῦ Σαρώφ καί τήν σταύρωσε μέ τόν ἐπιστήθιο σταυρό του, βάζοντας ἐπάνω τῆς καί λαδάκι τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ. Ξαφνικά ἀκουστήκε ἡ φωνή τοῦ Γέροντα νά λέγει: “Περπατεῖστε. Ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ σᾶς ἔκανε καλά. Περπατεῖστε”. Ἡ κ. Ντίνα ἄρχισε νά περπατᾷ κανονικά ἀπό ἐκεῖνη τή στιγμή. Χαρούμενη πῆγαινε ἀπό τό ἕνα δωμάτιο στό ἄλλο. Ἀναχώρησε μαζί μέ τό σύζυγό τῆς κατεβαίνοντας τά σκαλιά μόνη τῆς. Οἱ δέ γιατροί ἀκόμα τήν ἀναμένουν στό νοσοκομεῖο γιά νά τήν χειρουργήσουν...

Ἀγαπητοί φίλοι καί ἀδελφοί,

Τί ἄλλο μαρτυροῦν ὅλα αὐτά τά θαυμαστά γεγονότα πού βιώσαμε καί βιώνουμε κοντά στό Γέροντά μας; Μαρτυροῦν τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ, μαρτυροῦν ὅτι ὁ Θεός σκεπάζει τό Γέροντά μας, εὐλογεῖ καί στηρίζει τό ἔργο του. Ὁ ἴδιος ὁ Γέροντάς μας πολύ φυσιολογικά ὅταν τόν ρωτοῦμε γιά ὅλα αὐτά μᾶς λέγει: “Ἐγώ παιδιά μου ἕνα γνωρίζω, ὅτι εἶμαι πολύ ἁμαρτωλός. Ἄν ὁ Θεός ἐπέτρεπε νά φανερωθοῦν οἱ ἁμαρτίες μου θά μέ ἔφτυνε ὅλος ὁ κόσμος. Μὴν παραξενεύεστε πού ὁ Θεός μᾶς προστατεύει. Τό κάνει διότι ὁ Θεός εἶναι Ἀγάπη. Ἐγώ εἶμαι ὁ ἄθλιος δούλος Του πού ζητῶ συνεχῶς τό ἔλεός Του. Μὴ θαυμάζετε λοιπόν μέ τά σημεῖα πού ἐνεργεῖ ὁ Θεός διαμέσου ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ καί ταπεινοῦ. Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ὅπου θέλει πνεῖ καί μήν ξεχνᾶτε ὅτι ὁ Θεός ἔδωσε ἀνθρώπινη φωνή ὅπως ἀναφέρει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη σ’ ἕνα γαΐδαρο.”...

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2008

Ζητείστε

τό Ημερολόγιο της Ιεράς Μονής
μας για τό 2008.

Εἶναι ἀφιερωμένο σέ 12 ἔγγαμους
Ἁγίους καί ὅπως κάθε χρόνο
ἀναγράφονται σέ αὐτό ὅλες οἱ
νηστεῖες τῆς Ἐκκλησίας μας.
τηλ. 26340 - 44.391

(9-2 πρωΐ καί 6-9 ἀπόγευμα)

ΕΝ ΣΩΜΑΤΙ ΥΓΙΕΙ...

...Τό δειλινό ἔφτασε σκορπίζοντας τά χρώματά του στὸν ὀρίζοντα... Πόσο γρήγορα κυλά ἡ ὥρα, ἡ μέρα, ὁ χρόνος στό Μοναστήρι! Μὲ προσευχή, διακονία, κόπο καί σνάμα χαρὰ γιά τὴν ἐργασία μας στὸν "ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου", μάλιστα μὲ τὴν προσμονὴ τῆς καρδιακῆς συναντήσεως μὲ τό Νυμφίο μας...

Οἱ ἐντεταλμένες ἀδελφές αὐτὴν τὴν ὥρα τοῦ δειλinoῦ ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὴ διακονία τους στὰ ζῶα τῆς Μονῆς. Ἄρμεξαν τίς ἀγελάδες καί ἔβαλαν μέσα τίς κότες.. -"Ἀδελφί, σοῦ φέραμε τό γάλα καί τά αὐγά γιά τά ζυμαρικά. θύλόγησον." Ἄγριο, νέα μέρα. Οἱ ἀδελφές θὰ ἀρχίσουν πρωῶ-πρωῶ μετὰ τὴν Ἄκολουθία, νὰ φτιάξουν χυλοπίττες, λαζάνια καί τραχανά, τὴν δική τους διακονία στή Μονή, μὲ χαρὰ καί τὴν εὐχή "Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησον ἡμᾶς καί τὸν κόσμον σου"...

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΕΙΤΕ ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

ΑΓΝΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΜΑΣ

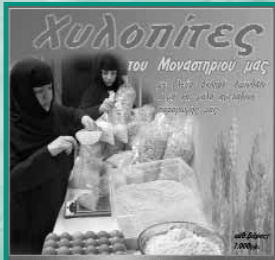

*ἀρτίσιμα καί
πιστήσιμα*

Μέ συνείδησι υἱς
μοναχῆς τῆς δια-
κονίας μας γιά
τόν Ἅγιό μας
Νεκτάριο καί
μέ σεβασμό σπίν
παράδοσι,
παρασκευάζουμε
ζυμαρικά μέ
κπνιστροφικά
προϊόντα ἀπό
τά ζῶα τῆς
Μοῦῆς μας

(ἀποστέλλονται κατόπιν παραγγελίας

26340-44391)

Χυλοπίτες

Λαζάνια

**Τραχανάς
(ζυνός)**

**Τραχανάς
(γλυκός)**

Βίδες

(πολύχρωμες μέ λαχανικά)

Κοχύλια

(πολύχρωμα μέ λαχανικά)

**ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΣ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ
ΑΠΟ ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΜΑΣ ΒΟΗΘΑΤΕ ΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΜΑΣ
ΚΑΙ ΓΙΝΕΣΘΕ ΚΤΗΤΟΡΕΣ ΑΥΤΗΣ.**

΄Ασημένιο Φλουρί

για τή
Βασιλόπιττα

Η ΄Ιερά Μονή μας κατά αποκλειστικότητα κατασκεύασε άσημένα μενταγιόν με άλυσιδα για τό λαμό, πού εικονίζουn σέ σμάλτο τήν ΠΑΝΑΓΙΑ μας, τόν ΄Αγίο μας ΝΕΚΤΑΡΙΟ (στήν πρώτη άγιογραφηθεΐσα εΐκόνα του) καΐ τόν ΄Αγιο ΙΩΑΝΝΗ Μαξίμοβιτς.

ΤΙΜΗ για τό μενταγιόν: 15€

- τῆς ΠΑΝΑΓΙΑΣ
- του ΄ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
(στήν πρώτη άγιογραφηθεΐσα εΐκόνα του)
- του ΄ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗ ΜΑΞΙΜΟΒΙΤΣ

συσκευασία
δώρου

ΤΙΜΗ για τό άσημένο φλουρί: 10€

Βάλτε στή βασιλόπιττά σας πού θά κόψετε τήν Πρωτοχρονιά για τήν οικογένεια καΐ τούς φίλους σας τό παραδοσιακό άσημένο φλουρί πού εικονίζει τό σταυρό καΐ αναγράφει τά άρχικά ΙΣ-ΧΣ-ΝΙ-ΚΑ (΄Ιησους Χριστός Νικῶ).

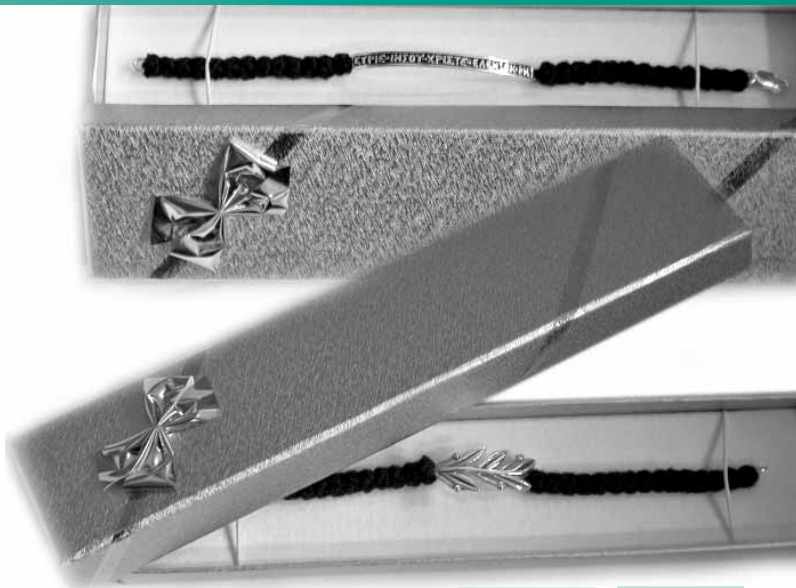
χειροποίητη ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

΄Η ΄Αγία Γραφή (΄Εκδόσεως Σωτήρ) με ΄εξώφυλλο χειροποίητη παλαιωμένη εικόνα, ἢ με χειροποίητο κέντημα, έργοχειρα τῆς ΄Ιεράς Μονῆς μας.

ΓΙΑ ΠΑΡΑΓΕΛΙΕΣ ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΩΣ ΣΤΗ ΜΟΝΗ

(τηλ. ΄Ιεράς Μονῆς 26340-44391
καΐ ώρες 9-2 πρωΐ καΐ 6-9 απόγευμα)

Ἀνάμεσα στὰ κομποσχοί-
νια πού φτιάχνουμε μέ προ-
σευχή, εἶναι καί αὐτά πού τό
στολίζει ἕνα ἀσημένιο κλαδί
τῆς ἐλιάς, τό σύμβολο τῆς
Ἀθήνας καί τῆς εἰρήνης.
Ἀκόμη, πρόσφατα φτιάξα-
με ἕνα ἀκόμη κομποσχοῖνι
τό ὁποῖο εἶναι στολισμένο
μέ μία ἀσημένια πλακέτα
πού γράφει τήν προσευχή
“Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέ-
ησόν με”, τήν εὐχή πού
πρέπει νά λέμε ὅταν
κάνουμε κομποσχοῖνι.

ΤΙΜΗ γιά τό
κομποσχοῖνι μέ τό
κλαδί ἐλιάς: 10€

ΤΙΜΗ γιά τό
κομποσχοῖνι μέ
τήν εὐχή: 15€

Κομποσχοῖνια

μέ τήν εὐχή **ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ**
καί μέ τό **ΚΛΑΔΙ ΤΗΣ ΕΛΙΑΣ** (σε συσκευασία δώρου)

ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ἀσημένιο μέ τήν προσευχή “ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ”

ΤΙΜΗ: 10€
+ ταχυδρ.

Διαθέτουμε δαχτυλίδι ἀσημένιο στό ὁποῖο
ἀναγράφεται ἡ προσευχή “ΚΥΡΙΕ
ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ”
γιά νά μᾶς ὑπενθυμίζει νά προσευχοῦμαστε
ἀδιαλείπτως καί νά ζητοῦμε τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

NO 6

NO 7

NO 8

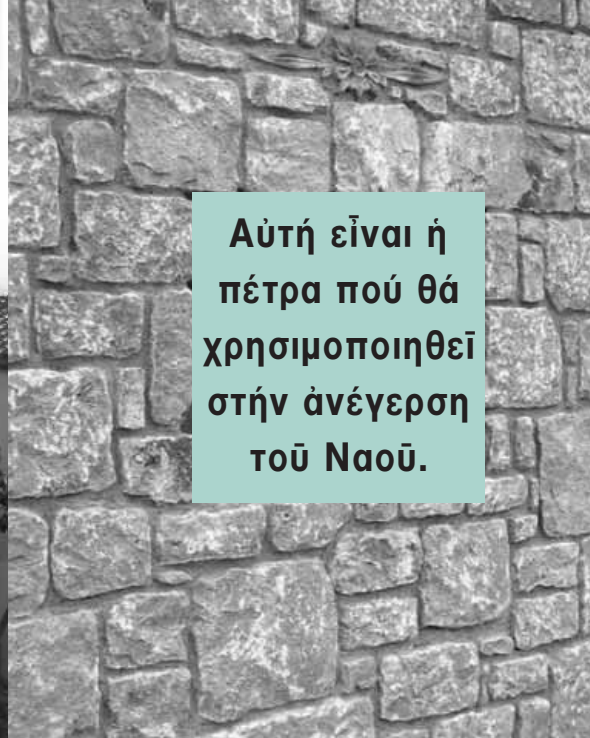
NO 9

2 νέα μεγέθη
ἀκόμη μεγαλύτερα

NO 10

NO 11

μετρεῖστε κάποιο δαχτυλίδι σας γιά νά δεῖτε τό νοῦμερό σας

Αυτή είναι η πέτρα πού θα χρησιμοποιηθεῖ στην ανέγερση τοῦ Ναοῦ.

Ὁ ἱερός ναός ὅπως εἶναι σήμερα.

Ἔτσι θά γίνουν οἱ τοῖχοι ὅλου τοῦ ἱεροῦ ναοῦ.

ΟΛΟΙ ΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΒΟΗΘΕΙΑ ΜΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΧΤΙΣΤΕΙ Ο ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΜΕ ΠΕΤΡΑ

*“Μνήσθητι Κύριε ὑπέρ ὑγείας, σωτηρίας, θείας βοηθείας καί ἐπισκέψεως πάντων τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ...
τῶν κητόρων καί δωρητῶν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τούτου...”*

*Μνήσθητι Κύριε ὑπέρ μακαρίας μνήμης καί αἰωνίου ἀναπαύσεως πάντων τῶν κητόρων,
δωρητῶν καί ἀνακαινιστῶν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τούτου...”*

Αιτῆς εἶναι οἱ προσευχές πού ἀκούγονται ὑπέρ ὑγείας τῶν οἰκογενειῶν σας ἀλλά καί ὑπέρ ἀναπαύσεως πάντων τῶν κεκοιμημένων κητόρων, καθημερινά στίς Ἱερές Ἀκολουθίες καί Θεῖες Λειτουργίες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας. Αὐτή δέ ἡ προσευχή θά ἀκούγεται ἕως συντέλειας τοῦ αἰῶνος, ὅταν ἐσεῖς καί ἐμεῖς δέν θά ὑπάρχομε τότε ἐπάνω στή γῆ. Οἱ ἱερεῖς ὁμως, οἱ μοναχοὶ καί οἱ μοναχές θά συνεχίζουν νά προσεύχονται γιά ὅλους ἐσᾶς καί ἐμᾶς πού ὑπήρξαμε κήτορες τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, ἀλλά καί ἰδιαίτερος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου τοῦ θαυματουργοῦ καί θά παρακαλοῦν γιά τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς μας, ὥστε νά βρεῖ ἔλεος κατά τήν ἡμέρα τῆς Κρίσεως. Ὁ δέ Ἅγιος Νεκτάριος θά εἶναι ὁ κύριος ὑπερασπιστής μας τήν ἡμέρα αὐτή καί θά ζητᾶ ἀπό τόν Κύριο νά μᾶς στηρίξει καί νά μᾶς βοηθήσει, ὅπως καί ἐμεῖς βοηθήσαμε στήν ανέγερση τῆς Ἱερᾶς Μονῆς του καί τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ του.

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΛΑΔΙ.

Παρακαλοῦμε θερμά ὅσους ἀπό τούς ἀναγνώστες μας διαθέτουν λάδι καί ἐπειδή δέν ἔχομε γιά τρίτη συνεχόμενη φορά δική μας παραγωγή λαδιοῦ, νά μᾶς ἀποστείλουν ὅση ποσότητα λαδιοῦ ἐπιθυμεῖ ὁ καθένας νά δώσει, ὡς ἐλεημοσύνη γιά τά καντήλια τῆς Μονῆς καί τίς ἄλλες ἀνάγκες μας.